அருள் உரை

39

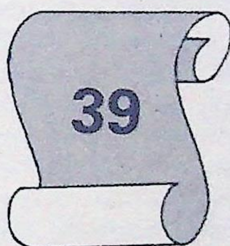
விகடன் வெளியீடு

ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி

சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

விகடன்
வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: செப்டம்பர், 1993.

பின் அட்டை ஓவியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) இரண்டு மற்றும், மூன்றாம் பகுதிகளிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

வேதம்

மரியாதைக் குறைவல்ல; அஹம்பாவ நீக்கமே!

ஒரு சின்ன விஷயம் ஒருத்தர் சொன்னார். 'சாஸ்திரத்தில் பிராமணன் வெள்ளை வஸ்திரமும், க்ஷத்ரியன் சிவப்பு வஸ்திர மும், வைச்யன் மஞ்சள் வஸ்திரமும், நாலாம் வர்ணத்தவன் நீல வஸ்திரமும் உடுத்த வேண்டும் என்றிருக்கிறது. முதலில் இதிலெல்லாங்கூட மட்டம் தட்டுகிற அபிப்பிராயமே எனக்குத் தெரிந்தது. அப்புறம்தான் எனக்கு அதிலுள்ள நியாயம் புரிந் தது' என்றார். நான்கூட அப்போது இதைப் பற்றி நினைத்துப் பார்த்ததில்லை. ஆகையால், 'இதிலே என்ன நியாயமிருக் கிறது?' என்று கேட்டேன். 'வெள்ளை வஸ்திரமாயிருந்தால் கொஞ்சம் ஏதாவது கறை பட்டாலும் தெரிந்துவிடும். பிராம ணன் யஜ்ஞாதிகள் பண்ணுகிறபோது எந்தத் திரவியத்தையும் சிந்தாமல், வீணாக்காமல் ஜாக்கிரதையாகச் செலவழிக்காவிட் டால் அவனுடைய வஸ்திரமே காட்டிக் கொடுத்துவிடும். பிறரை உபத்ரவித்துப் பணம் வாங்கக் கூடாத அவனுக்கு இந்த ஜாக்கிரதையும் சிக்னமும் வேண்டும் என்றே வெள்ளை வஸ்தி ரம். க்ஷத்ரியன் யுத்தம் செய்கிறவன்; ரத்தம் சிந்துகிறவன்; சிந்தப் பண்ணுகிறவன். இது தவிர்க்க முடியாதது. ஆனால், துணியைப் பாழாக்கிப் பயமுறுத்துகிற மாதிரி இது தெரியக் கூடாது என்றே சிவப்பு வஸ்திரமாக வைத்திருக்கிறது. வைசியர்கள் மண்டியில் பல ஸாமான்களைக் கையாண்டாலும் மஞ்சள்தான் சட்டென்று துணியில் ஒட்டிக் கொண்டு குபீரென்று தெரிவது. அவர்களுக்கான பசு ரக்ஷணையைப் பார்த்தாலும் மாட்டுக்கு நிறைய மஞ்சள் பூச வேண்டியிருக் கிறது. இந்த மஞ்சள் ஒட்டிக் கொண்டு தெரியாமலிருக்கத்தான் மஞ்சள் கலரிலேயே வஸ்திரம். நிலத்தில் புழுதியில் வேலை

செய்கிறவர்களுக்கு நீல வஸ்திரமானால்தான் அழுக்குத் தெரியாது. இந்தக் காலத்தில்கூட ஃபாக்டரிகளில் தொழிலாளர்களுக்கு நீல யூனிஃபாரம்தான் கொடுத்திருக்கிறார்கள். எனவே, அந்த ஜாதிக்கு நீலம் வைத்ததும் நியாயம்தான்' என்றார். யோசித்துப் பார்த்தால், இப்படி ஒவ்வொரு வித்யாஸத்திலும் நியாயம் தெரியும். அவரவருக்கு ஸௌக்யமானதை உத்தேசித்து சாஸ்திரம்; 'சாஸ்த்ராய ச; ஸுகாய ச' என்பதன் அர்த்தம் புரியும். இப்படிப் பலவற்றில் அர்த்தம் புரிவதாலேயே புரியாதவற்றிலும் உள்ளூற அர்த்தம் இருக்கவேண்டுமென்று தெரியும்.

'ஒருத்தன் செய்தால் தர்மமாக, புண்ணியமாக இருப்பதே இன்னொருத்தன் பண்ணினால் அதர்மமாக, பாபமாக ஆகிறது என்று சொல்வதெப்படி?' என்று இப்போது புத்திசாலிகளும் புரிந்து கொள்ளாமல் கேட்கிறோம். ஆனால், முன்னாளில் பாமர ஜனங்களும், இப்படிக் காரியங்களை மாற்றிக் கொண்டால் ஸமூஹத்துக்காக மொத்தத்தில் நடக்க வேண்டியவை எல்லாம் ஏறுமாறாவதால் இது அதர்மந்தான், பாபம்தான் என்று புரிந்து கொண்டு சாஸ்திரப்படியே செய்து வந்தார்கள். ஈச்வர ஸன்னிதானம், உத்ஸவம், பொதுத்தொண்டு தவிர, பாக்கி விஷயங்களில் ரொம்பக் கலந்து கொண்டால் ஆஹாரம் முதலான எல்லா விஷயங்களிலுமே மாறிப்போகத் தோன்றும்; ஒவ்வொரு ஆசாரமும் அந்த ஜாதியின் தொழிலுக்கு உதவுவதால், இப்படி ஒரேயடியாகக் கலப்பது முடிவில் ஸமூஹ நன்மைக்கான தொழில் முறையையே கெடுக்கும் என்று அறிந்திருந்தார்கள். அதிலே ஒரு நிறைவு. ஸௌக்கியம் இல்லாமலா இத்தனை மெஜாரிட்டி ஜனங்கள் ஆயிரம், பதினாயிரம் வருஷங்கள் ஆக்ஷேபமில்லாமல் அனுஸரித்தார்கள்? பிற்பாடும் தன்னால் இங்கே இந்த வாதங்கள் வந்திருக்காது. வெள்ளைக்காரன் வந்தது, அதனால் பிராமணர்களுக்கு ராஜமானியங்கள் போனது, அதே சமயம் அவர்களுக்கு வெள்ளைக்கார ஆட்சியில் உத்யோகங்கள் கிடைத்தது, மெஷின்களும் நகர வாழ்க்கையும் ஏற்பட்டுக் கைத்தொழிலும் கிராம வாழ்க்கையும் நசித்தது, இதனால் மற்றவர்கள் தொழிலுக்குக் கஷ்டப்படும் போது இவர்கள் மட்டும் நகத்தில் அழுக்குப்படாமல் சம்பாதித்தது, இதனால் ஏற்பட்ட போட்டி — இப்படி சாதுர்வர்ண்ய (நான்கு வர்ண) ஏற்பாட்டின் அஸ்திவாரத்தில் ஆட்டம் கொடுத்திருக்

கிற சமயத்தில் வெள்ளைக்காரன் புதிய ஸமத்வக் கொள்கை களையும், ரேஸ் தியரி (இனக் கொள்கை)யையும் கொண்டு வந்து விட்டதால்தான் சாஸ்திர நம்பிக்கையுள்ள பொது ஜனங் களின் மனசு மாறி விட்டது. ஈச்வரானுக்ரஹத்தில் அது பழைய படி மாறினால், பிராமணனிலிருந்து பஞ்சமன் வரை ஒவ்வொ ருத்தனும் செய்கிற காரியம் அவனவனுக்குச் சித்த சுத்திக்கான ஸாதனம்; அதே சமயத்தில் ஒவ்வொருவன் செய்வதும் லோக க்ஷேமத்தை உத்தேசித்துத்தான் என்று புரிந்துவிடும். இதை யெல்லாம் அலசி ஆலோசனை பண்ணிப் பார்த்தால், நம் முடைய மதத்தில் மட்டும் இருக்கிற வர்ண தர்மத்தைப் பற்றி நமக்கு ரொம்பவும் குறைவும், அவமானமும் ஏற்படுவதாக ஆரம்பத்தில் சொன்னேனே, அது அப்படியே மாறி, இந்த ஏற்பாட்டில் பெருமையும் இதை வகுத்துக்கொடுத்தவர்களிடம் மரியாதையும் உண்டாகும்!

நான் சொல்வதன் நோக்கம்

கைத் தொழில்கள் போய் ஆலைத்தொழில்களும், ஸமூஹம் சின்னச் சின்னதாக வாழ்ந்த கிராம வாழ்க்கை போய் நகர வாழ்க்கையும் உண்டாகி, தேவைகளும் தொழில்களும் கணக்கில்லாமல் பெருகி, வாழ்முறையே சன்னப் பின்னலாக ஆகிவிட்ட இப்பொழுது பழையபடி பாரம்பரியத் தொழி லையே ஏற்படுத்துவதென்பது அஸாத்யமாகத்தான் தோன்று கிறது. க்ஷத்திரியர்கள்தான் மிலிடரியில் இருக்கலாம், வைசியர் தான் வியாபாரம் பண்ணலாம், நாலாம் வர்ணத்தார் தொழி லாளிகளாக உழைப்பது தவிர, வேறே செய்யக் கூடாது என்றால் இப்போது நடக்கிற காரியமா? அப்படி நடத்தப் பண்ணுகிறது முடியக் கூடியதா? இந்தப் பிரத்யக்ஷ நிலைமை எனக்குத் தெரியாமலில்லை. பின்னே ஏன் வர்ண தர்மத்தை இப்படி நீட்டி முழக்கி ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறேன் என்றால்

இரண்டு காரணமுண்டு:

ஒன்று – இப்போது நாம் எப்படியிருந்தாலும் சரி, பழைய வழிக்கு நாம் போகவே முடியாவிட்டாலும் சரி, 'அந்த வழி ரொம்பத் தப்பானது; அது சில vested interest-களால் (சுய நலக் கும்பல்களால்) தங்கள் ஸௌகரியத்துக்காகவே பக்ஷபாதமாக உண்டாக்கப்பட்ட அநீதியான முறை' என்று இப்போது எல்லோரும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்களே, இப்படிச் சொல்வது சரியே இல்லை என்று உணர்த்துவது. அவனவனும் சித்த சுத்தி பெறவும், ஸமூஹம் கட்டுக்கோப்புடன் க்ஷேமத்தை அடையவும், கலாசாரம் வளரவும் வர்ண தர்மத்தைப் போல் ஸஹாயமான ஸாதனம் எதுவுமில்லை என்று புரிந்து கொள்ள வைப்பது ஒரு காரணம்.

இதைவிட முக்யமான இன்னொரு காரணம்: இப்போது க்ஷத்ரிய, வைச்ய, சூத்ர ஜாதிகளின் தொழில் முறை மாறிக் கலந்தாங்கட்டியாக ஆகியிருந்தாலுங்கூட, எப்படியோ ஒரு தினுசில் ராஜ்ய பரிபாலனம் – ராணுவ காரியம், பண்ட உற்பத்தி – வியாபாரம், தொழிலாளர் செய்ய வேண்டிய ஊழியங்கள் ஆகியவை நடந்து கொண்டுதானிருக்கின்றன. முன் மாதிரிச் சீராயில்லாமல் போட்டியும் பொறாமையும் போராட்டமுமாக இருந்தாலும் இந்த மூன்று வர்ணங்களின் காரியங்கள் வர்ணதர்மம் சிதைந்த பின்னும் ஒருவிதத்தில் நடந்து கொண்டுதான் இருக்கின்றன. தேசத்தின் practical necessity-யாக (நடைமுறைத் தேவைகளாக) அன்றாட வாழ்வுக்கும் ராஜாங்கம் நடத்துவதற்கும் இந்தக் காரியங்கள் நடந்தே ஆகவேண்டியிருப்பதால், கோணாமாணா என்றாவது நடந்து விடுகின்றன. ஆனால், இவற்றுக்கெல்லாம் பூர்த்தியை உண்டாக்குவதான பிராமண வர்ணத்தின் காரியம் மட்டும் அடியோடு எடுபட்டுப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. ஸகல காரியங்களுக்கும் ஆதாரமாக இருக்கிற தர்மங்களை எடுத்துச் சொல்லியும் வாழ்ந்து காட்டியும் பிரசாரப்படுத்துவது, வேதங்களைக் கொண்டு தேவ சக்திகளை லோகக்ஷேமார்த்தமாக அனுக்கிரஹம் பண்ண வைப்பது, தங்களுடைய எளிய தியாக வாழ்க்கையால் பிறருக்கும் உயர்ந்த லக்ஷியங்களை ஏற்படுத்துவது, ஸமூஹத்தின் ஆத்மிக அபிவிருத்தியை உண்டாக்குவது, கலைகளை வளர்ப்பது – என்பதான பிராமண தர்மம்

போயே போய்விடுகிற ஸ்திதியில் இருக்கிறோம். இது ஸூக்ஷ்ம மானதாதலால், practical necessity என்று எவருக்கும் தெரிய வில்லை. மற்ற மூன்று வர்ணங்களின் தொழில் நடக்கா விட்டால் நமக்கு வாழ்க்கை நடத்துவதற்கே முடியாது என்பது போல் இது தோன்றவில்லை. ஆனால், வாஸ்வத்தில் வாழ்க் கைக்கு அர்த்தம் தந்து அது நிறைவான வாழ்க்கையாவதற்கு வழி செய்வது இதுதான். இதை விட்டுவிட்டு மற்றவற்றில் மட்டும் கவனம் வைக்கிறோம். அவற்றில் உயர்வை அடைந் தால் prosperity, prosperity (ஸுபிக்ஷம்) என்று பூரித்துப் போகிறோம். ஆனால் ஆத்மாபிவிருத்தியும், கலாசார உயர்வு மில்லாமல் லௌகிகமாக மட்டும் உயர்ந்து என்ன பிரயோ ஜனம்? இந்த உயர்வு உயர்வே இல்லை என்று அமெரிக்காக் காரர்களுக்கு இப்போது ஞானம் வந்திருக்கிற மாதிரி நமக்கும் ஒரு நாள் வரத்தான் செய்யும். அதனால், மற்ற ஜாதிக் குழப் பங்கள் எப்படியானாலும், தேசத்தின் ஆத்மாவைக் காப்பாற் றிக் கொடுக்கப் பிராமண ஜாதி ஒன்று மட்டுமாவது, ஒழுங்காக ஸகல ஜனங்களுக்கும் வழிகாட்டிகளாக இருந்து கொண்டு, எளிமையாக, தியாகமாக வாழ்ந்து கொண்டு, வைதிகக் கர்மாக் களைச் செய்து லோகத்தின் லௌகிக – ஆத்மிக க்ஷேமங்களை உண்டு பண்ணிக் கொண்டிருக்கும்படியாகச் செய்ய வேண்டும். இந்த ஒரு ஜாதியை நேர்ப்படுத்தி விட்டாலே மற்ற ஜாதிகளில் ஏற்பட்டிருக்கிற குழப்பங்களும் தீர ஆரம்பித்துவிடும். எந்தத் தேசத்திலும் இல்லாமல் தர்ம ரக்ஷணத்துக்கென்றே, ஆத்மாபி விருத்திக்கென்றே யுகாந்திரமாக ஒரு ஜாதி உட்கார்ந்திருந்த இந்தத் தேசத்தில் அது எடுபட்டுப் போய் ஸகலருக்கும் க்ஷீணம் உண்டாக விடக்கூடாது என்று, இந்த ஒரு ஜாதியை உயிர்ப்பித் துக் கொடுப்பதற்காகத்தான் இவ்வளவும் முக்கியமாகச் சொல் கிறேன். தங்களுக்கு உசத்தி கொண்டாடிக் கொண்டு, ஸௌகரி யங்களை ஏற்படுத்திக் கொண்டு, ஹாய்யாக இருக்கிறதல்ல நான் சொல்கிற பிராமண ஜாதி. ஸமூஹ க்ஷேமத்துக்காக அனுஷ்டானங்களை நாள் பூரா பண்ணிக் கொண்டு, எல்லோ ரிடமும் நிறைந்த அன்போடு, பரம எளிமையாக இருக்க வேண்டியதே இந்த ஜாதி. இதைக் குல தர்மப்படி இருக்கப் பண்ணிவிட்டால் நம் ஸமூஹமே தர்ம வழியில் திரும்பிப் பிழைத்துப் போய்விடும் என்கிற உத்தேசத்தில்தான் இத்தனை யும் சொல்வது.

ஸர்வரோக நிவாரணி

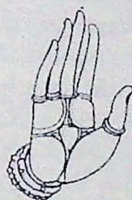
ஜாதிமுறையினால் பிரிந்திருந்ததால் முன்னே தேசத்தில் ஒருத்தருக்கொருத்தர் விரோதமாக இருக்கவே இல்லை. இப்போதுதான் ஸ்டேட்டுக்கு ஸ்டேட் (மாநிலத்துக்கு மாநிலம்) குத்துப்பழி வெட்டுப் பழியாக எல்லைத் தகராறு, ஆற்று ஜலப் பங்கீட்டுத் தகராறு எல்லாம் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. முன்னே காசி யாத்ரீகனுக்காக இங்கே செட்டிப் பிள்ளைகள் சத்திரம் கட்டி வைத்துச் சாப்பாடு போட்டார்கள். இங்கிருந்து காசிக்கும் பத்ரிநாத்துக்கும் போகிறவனுக்காக ஸேட்ஜி தரம் சாலா (தர்மசாலை) வைத்திருந்தான். அதாவது ஈச்வர பக்தியால் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்திருந்தார்கள். இப்போது அது போய் பாலிடிக்ஸ், புத்தி வாதம் ஆகியன அதிகமாகி விட்டதால்தான் எல்லாமே கோளாறாகி இருக்கிறது.

அதனால் கடைசியில் எல்லாவற்றுக்கும் மருந்தாக, ஸர்வ ரோக நிவாரணியாக, தேசத்தில் பக்தி வளர வேண்டும் என்றுதான் பிரார்த்தனை பண்ண வேண்டும்.

'ஜாதி ஒழியணும், ஜாதி ஒழியணும்' என்று ஓயாமல் சொல்லிக் கொண்டிருப்பதால், இன்னும் ஜாஸ்தி த்வேஷம் தான் உண்டாகிக் கொண்டிருக்கிறது! முப்பது, நாற்பது வருஷமாக இந்தப் பிரசாரம் பண்ணி வந்தாலும்★ ஓர் எலக்ஷன் என்று வருகிறபோது இப்போது பார்த்தாலும் ஜாதிதான் முன்னால் நின்று, ஒரு கம்யூனிடிக்காரன் இன்னொருவனை அடிப்பது, கத்தியால் குத்துவது என்கிற அளவுக்குப் போய்க் கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கிறோம். இது பிராமண – அப்பிராமண ஜாதித்வேஷம் இல்லை. பிராமணனை நல்லவேளையாக பாலிடிக்ஸிலிருந்து ரொம்ப தூரத்துக்கு

★ *1965-ல் கூறியது.*

வெளியே தள்ளியிருக்கிறது. இவனாக விலகாவிட்டாலும் மற்றவர்களாவது இப்படிக் கழுத்தைப் பிடித்துத் தள்ளியிருக்கி றார்களே என்று கொஞ்சம் ஆறுதலாயிருக்கிறது. அதனால் இப்போது நடக்கிற சண்டை மற்ற ஜாதிக்குள்ளேயேதான்! தெலுங்கு தேசத்தில் கம்மாவுக்கும் ரெட்டிக்கும் சண்டை; கன்னட தேசத்தில் லிங்காயத்துக்கும் இன்னொரு ஜாதிக்கும் சண்டை என்கிற மாதிரி சாஸ்திரங்களில் கற்பனைகூடச் செய்து பார்க்க முடியாத விபரீத ஜாதிச் சண்டைகளையெல் லாம் 'ஈக்வாலிடி' முழக்கம் ரொம்ப ஜாஸ்தியாகவுள்ள இப்போதுதான் பார்க்கிறோம். இங்கே (தமிழ்நாட்டில்) ஒரு ஜில்லாவில் படையாச்சி, இன்னொன்றில் கௌண்டர், இன் னொன்றில் தேவர், முக்குலத்தார், இன்னொன்றில் செங்குந்தர் என்று இப்படி ஒவ்வொரு ஜாதிக்காரர்களையே பார்த்து அபேட்சகராக நிறுத்துகிறார்கள். Candidate (வேட்பாளர்)களுக் கிடையே அரசியல் கொள்கையையெல்லாம் விட்டுவிட்டு, இந்த ஜாதி அடிப்படையிலேயே போட்டா போட்டி நடப்ப தைப் பார்க்கிறோம்.

'ஒழியணும்' மறைந்து
'வளரணும்' வளரட்டும்!

ஆகையால் 'ஒழியணும்' என்ற கோஷம் உள்ள மட்டும் ஒன்றும் வாஸ்தவத்தில் சரியாகாது. தமிழ்ப் பண்பாட்டையும், திருவள்ளுவர் முதலானவர்கள் அன்பையும் அருளையுமே போற்றிச் சொன்னதையும் ஒரு பக்கம் ஓயாமல் சொல்லிக் கொண்டே, இப்படி 'ஒழிக' கோஷம் போடுவதும், தெருவெல் லாம் எழுதி வைப்பதும் நம் தமிழ் தேசத்துக்குக் கொஞ்சம்கூட ஏற்றதல்லவே என்று என் மனஸுக்கு ரொம்பவும் கிலேசமாக இருக்கிறது. 'ஒழியணும்' என்பதை விட்டு 'வளரணும்' 'வளர ணும்' என்று ஆரம்பித்தோமானால் அத்தனை பேதமும், த்வேஷமும், சண்டையும் போய்விடும். 'ஜாதி ஒழியணும்'

என்பதற்குப் பதில் இனிமேல் பழைய முறைப்படி 'பக்தி வளரணும்; கோவில் வளரணும்' என்று ஆரம்பித்து அதற்கானதை ஸகல ஜனங்களும் சேர்ந்து பண்ணினால் ஆதி காலத்திலிருந்து இந்தத் தேசத்தை ஒரு குடும்பமாகப் பின்னி வைத்து வந்திருக்கிற ஈச்வர பக்தி, இப்போதும் நம்மை ஒன்றாக்கிக் காப்பாற்றும். பக்தி வந்து விட்டால், ஜாதி த்வேஷம் போயே போய்விடும். இத்தனை காலமாக இப்படித்தான் இருந்தது. ஜாதி இருந்தது; ஆனால் அதனால் த்வேஷம் இல்லாமலே இருந்தது. 'ஜாதியில் தப்பில்லை; அதனால் த்வேஷமிருப்பது தான் தப்பு' என்பதைப் புரிந்து கொள்ளாமல், எலி இருக்கிறது என்பதற்காக வீட்டையே கொளுத்தின மாதிரி இப்போது ஜாதியையே எடுத்துவிட வேண்டும் என்று ஆரம்பித்ததில் பழைய நல்ல தொழில் பிரிவினையும், திருப்தியும், சாந்தமும், அடக்கமும், ஸமூஹ ஸௌஜன்யமும் பாழானது தவிர, த்வேஷம் நன்றாகக் கப்பும் கிளையுமாக வளர்ந்து கொண்டு தான் இருக்கிறது.

இப்போதாவது விழித்துக் கொண்டு 'அழியணும்' என்கிற எண்ணத்தை விட்டுவிட்டு, 'பக்தி வளரணும்' 'சகலரும் ஒன்று சேர்ந்து பண்ணுகிற சமூகத் தொண்டுகள் வளரணும்' என்று முயற்சி செய்ய ஆரம்பித்தால், ஜாதி த்வேஷம் என்பதை ignore (அலக்ஷ்யம்) பண்ணினதாகிவிடும். அதை ரொம்பவும் லக்ஷ்யம் பண்ணி, எதிர்த்துச் சண்டை போட்டால்தான் அதுவும் பதிலுக்குப் பதில் ஜாஸ்தி வீரியம் அடைகிறது! இப்படிச் செய்யாமல் மற்ற நல்ல விஷயங்களிலேயே கவனத்தைச் செலுத்தி அதை ignore செய்தோமானால், தானே இருந்த இடம் தெரியாமல் போய்விடும். 'மருந்து சாப்பிடுகிறபோது குரங்கை நினைத்துக் கொள்ளாதே' என்றால் தப்பாமல் அந்தக் குரங்கு நினைவுதான் ஒவ்வொரு தரமும் மருந்தை எடுக்கிறபோது வரும் என்கிற மாதிரி, 'ஜாதி ஜாதி என்று த்வேஷம் கூடாது' என்று சொல்கிறபோதே ஜாதியினால் உயர்வு-தாழ்வு உணர்ச்சியையும் ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டேதான் போகிறோம்!

அதனால் ஸகல ஜாதியாரும் சேர்ந்து கோயில் திருப்பணி, அல்லது தூர்ந்த ஏரியில் மண் வாருவது என்கிற மாதிரியான பெரிய காரியங்களை எடுத்துக் கொண்டு, ஓயாமல் பொதுத் தொண்டுகளில் ஈடுபட்டிருந்தால் தன்னால் அன்பும் ஸமூஹ

ஸௌஜன்யமும் ஏற்பட்டுவிடும். இப்போது காரியம் இல்லாம லிருப்பதால்தான் எதையாவது நினைத்துக் கொண்டிருக்கத் தோன்றுகிறது. இதிலிருந்துதான் விதண்டாவாதம், வம்பு தும்பு, 'ஒழிக' சண்டை எல்லாம் உண்டாகின்றன. 'ஒரு சண்டை, பூசல் என்று கிளப்பி விட்டால்தான் ஸ்வாரஸ்யமா யிருக்கிறது; கிளர்ச்சி, ஆர்ப்பாட்டம், புரட்சி என்று கிளப்பி விட்டால்தான் தங்களைச் சுற்றி 'ஜே' போடப் பத்துப் பேர் சேர்கிறார்கள்' என்பதால் இம்மாதிரிச் செய்கிறார்கள். இதற் கெல்லாம் பொழுதேயில்லாதபடி காரியங்களில் ஈடுபட்டிருந் தால் எல்லாம் சரியாகிச் சாந்தமாகிவிடும். தொண்டைத் தண்ணீர் வற்ற 'ஒழிக' கூச்சல் போட்டுக் கொண்டு, கால் வலிக்க ஊர்வலம் வருவதற்குப் பதில் இந்த man-power (மனித சக்தி)யை ஏதாவது ஆக்க ரீதியான திசையில் திருப்பி விட்டால் எத்தனையோ வளர்ச்சி ஏற்படும். எல்லாவற்றையும் விடப் பெரிய வளர்ச்சி ஸமஸ்த ஜனங்களிடையும் உண்டாகிற அன்பு தான். அனுஷ்டானங்கள் பண்ணுவது, கோயிலுக்குப் போவது, உபன்னியாஸத்துக்குப் போவது, லீவு நாளானால் ஸகல ஜாதி யாரும் சேர்ந்து நாள் முழுக்கத் தெய்வப்பணி, ஸமூஹப் பணி செய்வது என்று 'டைட்'டாக டைம் டேபிள் போட்டுக் கொண்டு பண்ண ஆரம்பித்து விட்டால், இந்த 'ஒழிக' 'வீழ்க' வுக்கெல்லாம் அவகாசமேயில்லாமல் எல்லாரும் வளர்ந்து வாழ்ந்து கொண்டிருப்பார்கள்.

ஜாதியில் உயர்வு-தாழ்வு நிச்சயமாக இல்லை. மகான்கள் - அப்பர், நம்மாழ்வார், சேக்கிழார், நந்தனார், கண்ணப்பர் மாதிரியானவர்கள் - எந்த ஜாதியிலும்தான் தோன்றியிருக் கிறார்கள். ஆசார்யாளே கண்ணப்பரை ('சிவானந்த லஹரி' யில்) ஸ்தோத்திரம் பண்ணியிருக்கிறார். எவனொருவனும் தான் இன்னொருவனைக் காட்டிலும் உசந்தவன் என்று நினைக் கிறதே பாபம் என்று சாஸ்திரங்களில் சொல்லியிருக்கிறது. மஹான்களும் இப்படித்தான் நமக்கு வழிகாட்டியிருக்கிறார் கள். 'நாயினும் கடையேன்', 'நாயடியேன்' என்றெல்லாந்தான் அவர்கள் தங்களைச் சொல்லிக் கொள்கிறார்கள். இந்த மனப் பான்மை சுதந்திர யுகத்தில் போய்விட்டதுதான் கோளாறு. பழைய அடக்க மனோபாவம் நமக்கு வர வேண்டும். வந்து விட்டால் காரியத்தில் ஜாதி இருக்குமே தவிர, மனஸில் எள்ளள வும் பேதம் இராது. வாழ்க்கை முறையிலும் பொருளாதார ரீதி

யிலும் பேதம் இல்லாமல் எல்லாரும் எளிமையாக இருந்து விட்டால் கொஞ்சம்கூடப் பொறாமை, வயிற்றெரிச்சல் இருப்ப தற்கு இடமில்லாமல் போகும்.

அந்த மாதிரி நிலையை உடனே ஏற்படுத்துவதற்கான தைரியமும், தியாக புத்தியும் நமக்கு இருந்தாலும் இல்லாவிட் டாலும், அப்படிப்பட்ட ஒரு ideal-ஐயாவது (லக்ஷ்ய நிலையை யாவது) நாம் புரிந்து கொண்டால், கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வழி திறக்க இடமுண்டாகும். இதற்குப் பராசக்தி அனுக்ரஹம் செய்ய வேண்டும்!

முதலுக்கு முதல்; முடிவுக்கு முடிவு

இந்த மண்டபத்தில்★ மத்யமான ஸ்தம்பத்தின் உச்சியில் நடுநாயகமாக ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பாதாள் எழுந்தருளியிருக் கிறார். பின்னால் இருக்கிற நூல் நிலையம் வெறும் ஹாலாக இல்லாமல் ஸரஸ்வதிதேவியைப் பிரதிஷ்டை செய்ததால் ஸரஸ்வதி மஹாலாக, மஹா(ஆ)லயமாக இருக்கிறது.

ஆசார்யாளின் முதுக்குப் பின்னால் ஸரஸ்வதி இருக்கலாமா என்றால் இப்படி இருப்பதிலேயே ஒரு ரஸம் இருக்கிறது. பிரம்மாவின் அவதாரமான மண்டன மிச்ரரை ஆசார்யாள் வாதத்தில் ஜயித்தபின், அவருடைய பத்னியும் ஸரஸ்வதி அவதாரமுமான ஸரஸவாணியையும் ஜயித்தார். மண்டன மிச்ரர் உடனே சன்னியாசம் வாங்கிக் கொண்டு ஆசார்யாளின் பிரதான சிஷ்யர்களில் ஒருவரான ஸுரேச்வராசாரியரானார். ஸரஸவாணியோ வாதத்தில் தோற்றுப் போனவுடன் ஸரஸ்வதி ரூபத்தை அடைந்து, பிரம்ம லோகத்துக்கே கிளம்பி விட்டாள். ஆனாலும் ஆசார்யாள் பூலோகத்தில் ஒரு நல்ல இடத்தில்

★ ராமேச்வரம் அக்னி தீர்த்தக் கரையில் ஸ்ரீமஹாபெரியவர்கள் 1963-ல் நிர்மாணித்த ஸ்ரீ சங்கர மண்டபம்.

அவளை இருக்கும்படியாகப் பண்ணி அவளுடைய ஸான்னித்யத்தால் ஜனங்களுக்கு வித்யாப் பிரகாசத்தை உண்டாக்க வேண்டுமென்று நினைத்தார். அதனால் ஆகாசத்தில் கிளம்பினவளை வன்துர்க்கா மந்திரத்தால் கட்டி மேலே போக முடியாதபடிப் பண்ணினார்.

'அம்மா! நான் தேச ஸஞ்சாரம் புறப்படுகிறேன். நீயும் என்னோடு வர வேண்டும். எது உத்தமமான இடம் என்று தோன்றுகிறதோ அங்கே உன்னை சாரதா பீடத்தில் ஸ்தாபனம் பண்ண ஆசைப்படுகிறேன். அங்கேயிருந்து கொண்டு நீ லோகத்துக்கெல்லாம் அனுக்ரஹம் செய்து கொண்டிருக்க வேண்டும்' என்று ஆசார்யாள் ஸரஸ்வதியைப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டார்.

'அப்படியே செய்கிறேன். ஆனால் ஒன்று. நான் உன் பின்னாலேயேதான் வருவேன். நீ என்னைத் திரும்பிப் பார்க்கக் கூடாது. பார்த்தால் அந்த இடத்திலேயே ஸ்திரமாகக் குடி கொண்டு விடுவேன்' என்று ஸரஸ்வதி இவருக்கு ஸம்மதமாகச் சொல்லும்போதே ஒரு 'கண்டிஷனும் போட்டு விட்டாள். அதற்கு ஆசாரியாளும் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டியதாயிற்று.

ஆசார்யாள் புறப்பட்டார். பின்னால் ஸரஸ்வதி தேவியும் தொடர்ந்து சென்றாள். அவளுடைய பாதச் சிலம்பு 'ஜல் ஜல்' என்று சப்தமிடுமாதலால் அவள் பின்தொடர்கிறாள் என்று ஆசார்யாளுக்குத் தெரியும். அவர் திரும்பிப் பார்க்க அவசியமேயில்லாதிருந்தது.

ஞானக்கண் படைத்த ஆசார்யாளுக்கு எதுவும் தன்னால் தெரியாமல் போகாது. ஆனாலும் மனுஷ்யர் மாதிரி அவதாரம் செய்ததால் இப்படியெல்லாம் கொஞ்சம் செய்வதுண்டு.

இப்படியே ஆசார்யாள் ஸஞ்சாரம் பண்ணிக் கொண்டு வரும்போது துங்கபத்ரைக் கரையில் சிருங்ககிரி (சிருங்கேரி) என்ற இடத்தில் பூர்ணகர்ப்பிணியாக இருந்த ஒரு தவளைக்கு மேலே வெயில் படாமல் ஒரு பாம்பு குடை பிடித்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தார். பாம்புக்குத் தவளை நமக்குச் சர்க்கரைப் பொங்கல் மாதிரி; பார்த்த மாத்திரத்தில் பாய்ந்து பிடித்துத் தின்றுவிடும். இங்கேயோ ஒரு பாம்பே தவளைக்குக் குடை பிடித்தது! பகையே இல்லாமல் இத்தனை அன்பு நிறைந்திருக்கிற உத்தமமான இடத்திலேயே ஸரஸ்வதியைப் பிரதிஷ்டை பண்ணிவிடலாமா என்று நினைத்தபடி

ஆசார்யாள் நடந்து கொண்டிருந்தார்.

அப்போது சட்டென்று 'ஜல் ஜல்' சப்தமும் நின்று விட்டது. 'ஸரஸ்வதி ஏன் வரவில்லை? என்ன ஆனாள்?' என்று மனுஷ்ய ரீதியில் நினைத்து ஆசார்யாள் திரும்பிப் பார்த்தார்.

அந்த இடத்திலேயே ஸரஸ்வதி நிலைகுத்திட்ட மாதிரிப் பிரதிஷ்டையாகி விட்டாள்.

ஓசை கேட்காததற்குக் காரணம் என்னவென்றால், அது துங்கபத்ரையின் மணல் கரை. மணலிலே பாதம் புதைந்த நிலையில் அவள் நடந்து போக வேண்டியிருந்ததால் சிலம்போசை கேட்கவில்லை.

'இதுவும் நல்லதுதான். நாம் நினைத்ததும் ஸரஸ்வதியின் நிபந்தனையும் ஒன்றாக ஆகிவிட்டன' என்று ஆசார்யாள் ஸந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டு அங்கே சாரதா பீடத்தை அமைத்தார்.

'உன் முதுகுக்குப் பின்னால் உன்னைத் தொடர்ந்து வருவேன்' என்று ஸரஸ்வதி சொன்னதற்குப் பொருத்தமாகவே தான் இங்கே (ராமேச்வர சங்கர மண்டபத்தில்) ஆசார்யாளுக்குப் பின்னால் ஸரஸ்வதியின் சிலை பிரதிஷ்டையாகியிருக்கிறது!

ஒரு புஸ்தகம் எழுதினால் அதில் முதலில் குரு வந்தனம், அப்புறம்தான் பிள்ளையார் ஸ்துதிகூட, மூன்றாவதாகவே ஸரஸ்வதி ஸ்துதி என்று கிரமம் இருப்பதைப் பார்த்தாலும் ஸரஸ்வதிக்கு முன்னால் ஆசார்யாள் இருப்பது பொருத்தமே.

'அது ஸரி, அப்படியானால் எல்லாவற்றுக்கும் கடைசியில் மங்களம் என்று முடிக்கிற ஸமயத்தில் ஸ்தோத்திரம் செய்யப் பட வேண்டிய ஆஞ்ஜனேய ஸ்வாமி இங்கே வாசலிலேயே, ஆசார்யாளுக்கும் முந்தி எடுத்த எடுப்பில் இருக்கிறாரே! இது எப்படிப் பொருந்தும்?' என்று தோன்றலாம்★.

★ ஸ்ரீ ராமேச்வர சங்கர மண்டபத்தின் நுழைவாசலிலேயே ஆஞ்ஜனேய மூர்த்தி விளங்குகிறார்.

அந்த ஆஞ்ஜனேய ஸ்வாமி தாமாகவே முதலில் வந்து விட்டவர். புதிதாக இங்குள்ள மற்ற மூர்த்திகளைச் செய்தது போல அவரைச் செய்யவில்லை. இந்த இடத்தில் அவர் ஆதியிலிருந்தே இருக்கிறவர். அவர் இருந்த இடத்துக்குத்தான் இப்போது ஆசார்யாளும் வந்து சேர்ந்திருக்கிறார்!

ஆஞ்ஜனேயரிடம் ஆசார்யாள் வந்து சேர்ந்ததில் ஒரு பொருத்தம் தெரிகிறது.

ஸ்ரீருத்ரத்தை கனம் என்ற கிரமத்தில் சொல்கிறபோது நம் ஆசார்யாளின் நாமமான 'சங்கர' என்பது பதின்மூன்று முறை வருகிறது. பதின்மூன்று unlucky (துரதிருஷ்டை) நம்பர் என்பது நம் சாஸ்திரப்படித் தப்பு. 'நல்லதையெல்லாம் செய்கிறவர்' என்று பொருள்படுகிற 'சங்கர' நாமம் பதின்மூன்று முறை வருவதும் இதற்கு ஒரு சான்று.

ருத்ராம்சம்தான் ஆஞ்ஜனேயர். அவர் எப்போது பார்த்தாலும் பதின்மூன்று அக்ஷரம் கொண்ட 'ஸ்ரீ ராம் ஜய ராம் ஜய ஜய ராம்' என்ற மந்திரத்தையே ஜபித்துக் கொண்டிருப்பவர். பதின்மூன்று நல்லது என்பதால் 'தேரா அக்ஷர்' என்று இதை வடநாட்டில் விசேஷித்துச் சொல்கிறார்கள். இந்தத் திரியோத சாக்ஷரியையேதான் ஹனுமார் ஸமர்த்த ராமதாஸராக அவதரித்த போதும் ஸதா ஸர்வ காலமும் ஜபம் பண்ணிக் கொண்டு, அதன் சக்தியாலேயே சிவாஜியைக் கொண்டு ஹிந்து ஸாம்ராஜ்யத்தை ஸ்தாபிக்கச் செய்தார்.

ருத்ர கன பாடத்தில் பதின்மூன்று தரம் சொல்லப்படும் (பரமேச்வராவதாரமான) சங்கரர், ருத்ராம்சமாக வந்து பதின்மூன்று அக்ஷரத்தையே சொல்லிக் கொண்டிருக்கிற ஆஞ்ஜனேயரிடம் வந்து சேர்ந்திருப்பது பொருத்தம்தானே?

அந்த ஆஞ்ஜனேயரை இங்கே பின்னுக்குத் தள்ளிவிடக் கூடாது என்றுதான் முன்னாடியே வைத்திருக்கிறது!

அவர் எப்படியிருக்கிறார்? ஒரு கையை மேலே தூக்கி விரித்துக் கொண்டிருக்கிறார். இது அபயஹஸ்தமாக இருப்பதோடு மட்டுமில்லை. 'நில்' என்று கையை உயர்த்தி ஆக்ஞையிடுகிற மாதிரியும் இருக்கிறது. எதிரே பெரிய ஸமுத்

ரம் இருக்கிறதல்லவா? அது இந்த ராமேச்வர க்ஷேத்ரத்தில் அலையைக் குறைத்துக் கொண்டு குளம் மாதிரி அடங்கியிருப்பதற்குக் என்ன காரணம்? அந்த ஸமுத்ரத்துக்குத்தான், 'மேலே வராதே, நில்' என்று கையைத் தூக்கி ஆஞ்ஜனேய ஸ்வாமி உத்தரவு போடுகிறார். அதற்கு ஸமுத்ர ராஜாவும் ஆயிரம் பதினாயிரம் வருஷமாக அடங்கி வந்திருக்கிறான்.

அதனால் அவர் நேரே ஸமுத்ரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு – அவருக்கும் ஸமுத்ரத்துக்கும் குறுக்கே வேறு எந்த மூர்த்தியும் வராமல் – இப்படி வாசலிலேயே இருப்பதுதான் நமக்கு க்ஷேமம்.

எல்லாவற்றுக்கும் முடிவிலே வருகிறவர் எல்லாவற்றுக்கும் முன் வரவேண்டிய ஆசார்யாளுக்கும் முன்னே வரலாமா என்பதற்கு நியாயம் சொல்கிறேன்.

ஸரஸ்வதி, 'உனக்குப் பின்னால் நான் இருப்பேன்' என்று சொன்னதால் அவள் வாக்கை மதிப்பதுதான் அவளுக்குப் ப்ரீதி என்று இங்கே அவளை ஆசார்யாளுக்குப் பின்னால் வைத்திருக்கிறதோ இல்லையோ?

இதே மாதிரி ஆசார்யாள், 'எனக்கு முன்னால் நீ எப்போதும் பிரகாசித்துக் கொண்டிரு, அப்பா' என்று ஆஞ்ஜனேய ஸ்வாமியை வேண்டிக் கொண்டிருக்கிறார்.

'ஹனுமத் பஞ்சரத்னம்' என்று ஆசார்யாள் ஆஞ்ஜனேயர் மேல் ஐந்து ச்லோகங்கள் கொண்ட ஓர் அற்புதமான ஸ்துதி செய்திருக்கிறார். ஸ்தோத்திரிக்கப்பட்டவர் ருத்ராம்சம்! ஸ்தோத்திரிப்பவர் சிவ அவதாரம். ஒரே வஸ்துதான்! இப்படியிருந்தும் இரண்டு பேரும் வினயத்துக்கு வடிவமாக இருந்தவர்கள். மஹாசக்திமான்களாக இருந்தும், மஹாபுத்திமான்களாக இருந்தும் எப்போதும் அடக்கமாக இருந்த இருவர் இவர்கள். இவர்களில் ஆஞ்ஜனேயரை ஆசார்யாள் வினயத்தோடு வேண்டிக் கொண்டு ஸ்தோத்திரம் செய்கிறார். அதில் ஒரு ச்லோகத்தில் 'புரதோ மம பாது ஹனுமதோ மூர்த்தி:' என்று வருகிறது.

மம – எனக்கு; புரதோ – முன்னால்; ஹனுமதோ மூர்த்தி –

ஆஞ்சனேய ஸ்வாமியின் உருவம்; பாது — பிரகாசிக்கட்டும்!

தனக்கு முன் ஆஞ்ஜனேயர் ஜ்வலித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று ஆசார்யாளே வேண்டிக் கொண்டிருப்பதால், அவருக்கு முன் ஸ்தானத்தில் இங்கே ஆஞ்ஜனேயர் இருப்பது தான் பொருத்தம். அதுதான் அவருக்குப் பிரீதி.

ஆரம்பமும் முடிவும் ஒன்றுதான்; ஆதியும் அந்தமும் ஒன்றுதான்; நாம் தேடிக் கொண்டே போகிற பரம்பொருள் கடைசியில் எல்லாத் தேட்டத்துக்கும் முதல் நினைப்பாக இருக்கிற 'நான்' என்பதாகத்தான் முடிகிறது. இதுதான் அத்வைதம். ஆகையால் கடைசியில் வர வேண்டிய ஆஞ்ஜனேய ஸ்வாமி இங்கே முதலில் வரும் குருவுக்கும் முன்னால் வருவதே அத்வைதத்துக்கு விளக்கமாகத்தான் இருக்கிறது. 'தாஸோஹம்' (அடிமையாக இருக்கிறேன்) என்று ஸ்ரீராமச்சந்திர மூர்த்தியிடம் தாஸனாக இருந்தே, 'ஸோஹம்' என்கிற (பரமாத்மாவே நான் என்று உணருகிற) அத்வைத பாவத்தை அடைந்தவர் ஆஞ்ஜனேயர் என்று சொல்வதுண்டு. இதனால் அவரே முதலுக்கு முதலாகவும், முடிவுக்கு முடிவாகவும் இருப்பவர் தான்!

ஆஞ்ஜனேய ஸ்வாமியின் தூக்கிய கைக்குக் கட்டுப்பட்டு ஸமுத்ரம் அடங்கி நின்றது. நாம் ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தில் தவிக்கிறவர்கள். நம் மனஸ் அலையடங்காமல் ஓயாமல் அடித்துக் கொண்டேயிருக்கிறது. ஆஞ்ஜனேய ஸ்வாமிதான் மனோஜயம் பண்ணினவர்; இந்திரியங்களை ஜயித்தவர். 'ஜிதேந்த்ரியம் புத்திமதாம் வரிஷ்டம்' என்று சொல்லியிருக்கிறது. தூக்கிய கையோடு அவர் நிற்பதை தரிசனமும், தியானமும் பண்ணினோமானால் அவர் நமக்கு அபயம் தருவதோடு இந்த ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தை, மனஸின் அலைக் கொந்தளிப்பை அடக்கி ஸௌக்யமும் சாந்தியும் தருவார்.

பிள்ளையார் சுழி

எதை எழுத ஆரம்பித்தாலும் முதலிலே பிள்ளையார் சுழி போட்டுவிட்டுத்தான் ஆரம்பிக்கிறோம். பெரிய காவியமாகத் தான் இருக்கவேணும் என்றில்லை; ஒரு போஸ்ட் கார்டானா லும் ஸரி, கடை ஸாமான் லிஸ்டானாலும் ஸரி, முதலில் பிள்ளையார் சுழி போட்டுவிட்டுத்தான் எழுத ஆரம்பிக் கிறோம். எழுதுவது மட்டுமில்லாமல் எந்தக் காரியமானாலும் ஆரம்பிக்கிறபோது அது விக்னமில்லாமல் பூர்த்தியாவதற்கு மஹாகணபதியைக் கொண்டுவந்துதான் ஆகணும். அவரை ஸ்மரிக்காமல் எந்தக் காரியமுமே இல்லையானாலும், இந்த எழுத்துக் காரியத்தில் அவரை ஸ்மரிக்கிறோம் என்பது Written Proof- ஆகவே (எழுத்து மூல நிரூபணமாகவே) பிள்ளையார் சுழியில் தெரிகிறது.

பின்னாடி நாம் எழுதுகிற விஷயம் 'சுழித்துப்' போகாம லிருப்பதற்காக முன்னாடி பிள்ளையார் சுழி போட்டு விடு கிறோம்.

பிள்ளையார் சுழி போடாமல் 'ஓம்' போடுகிறவர்களும் கிரந்தம், தமிழ் இரண்டிலுமே அந்த ஓமுக்கும் சுழித்தே ஆரம்பிக்க வேண்டியிருக்கிறது. அது மட்டுமில்லை, இந்த ப்ரணவ ஸ்வரூபமும் பிள்ளையார்தானே?

சுழி என்பது வளைசல்; 'வக்ரம்' என்பார்கள். பிள்ளையா ரின் தும்பிக்கை நுனி வளைந்து சுருட்டிக் கொண்டிருக்கிறது. அதனால் 'வக்ரதுண்டர்' என்றே அவருக்கு ஒரு பேர். பிள் ளையார் சுழி போடுவதில் பாதியாக இருக்கிற வளைசல் பூர்ண மாகி விட்டால் முழுவட்டம். பூலோகமும் பல லோகங்களும், நக்ஷத்ர மண்டலங்கள் அடங்கியுள்ள பிரம்மாண்டமும் எல்

லாமே வட்டமானவைதான் 'அண்டம்' என்றாலே முட்டை என்றுதான் அர்த்தம். முட்டை வட்ட வடிவந்தானே?

இந்தப் பூர்ண ரூபத்தையே ஸைஃபருக்கும் சொல்வதுதான் ஆச்சரியம்! 'பரீக்ஷையில் கோழி முட்டை என்கிறோம். 'பூர்ண மும் பிள்ளையார்தான், சூன்யமும் பிள்ளையார்தான். 'உள் ளது, அல்லது எல்லாம் பரமாத்மாதான்' என்கிற மஹா தத்து வத்தையே சுழி காட்டுகிறது. காரியத்தை ஸைஃபர் பண்ணிக் கொண்டு வருகிறவனை 'என்னடா சுழி!' என்று ப்ரக்ருதத்தி லும் (நடைமுறையிலும்) சொல்கிறோம். கையிலிருக்கிற மோதகத்தில் தித்திப்புப் பூர்ணத்தை வைத்துக் கொண்டு தன்னு டைய பூர்ணத்வத்தை 'டெமான்ஸ்ட்ரேட்' பண்ணும் பிள் ளையாருக்கே சுழி போடுகிறோம். இந்தச் சுழி, மற்றச் சுழியை யெல்லாம் முழுசாகப் பண்ணிவிடுவது.

வளைசலான கொம்போடு ஆரம்பிக்கிற பிள் ளையார் சுழி, கொஞ்சம்கூட வளையாத நேர்கோட்டோடு முடிகிறது. பிள்ளையார் பூர்ணம், சூன்யம் இரண்டுமாக ஆனாற்போலவே வக்ரமானதும் அவர்தான். ஆர்ஜவமானதும் (நேரானதும்) அவர்தான் என்பது தாத்பரியம். வக்ர குணத் துக்கு நேரெதிரானதை ஆர்ஜவம் என்பார்கள். தமிழில் இதைத் தான் நேர்மை என்பது. இங்கிலீஷிலும் straightness, straight-forward என்கிறார்கள். 'குணம் குணஹீனம் எல்லாம் ஒரே நிர்குண பரமாத்மாவின் வேஷங்கள்தான்.

'உ' என்பது ப்ரணவத்தின் இரண்டாவதான நடு அக்ஷரம். அ-உ-ம என்ற மூன்றும் சேர்ந்ததே 'ஓம்'காரமான ப்ரணவம். விஷயம் தெரிந்தவர்கள் இதை இங்கிலீஷில் Om என்று எழு தாமல் Aum என்றே எழுதுவார்கள். 'அ' என்பது க்ருஷ்டி; பிரம்மா. 'உ' என்பது பரிபாலனம்; விஷ்ணு. 'ம' ஸம்ஹாரம்; ஈச்வரன். த்ரிமூர்த்திகளும் தோன்றியது ஏக பராசக்தியில்தான். அதனால் அவள் ப்ரணவ ஸ்வரூபிணி. ஆனாலும் ஓமை தேவீ ப்ரணவம் என்று சொல்வதில்லை. 'உமா' என்பதே தேவீ ப்ரணவம் என்பார்கள். அ-உ-ம என்ற சப்தங்களே மாறி 'உமா' வில் உ-ம-அ என்று இருக்கின்றன அல்லவா? ஓமில் ஸ்ருஷ்டி பீஜமான 'அ' முதல் எழுத்தாயிருக்க, 'உமா'விலோ ஸ்திதி (பரிபாலன) பீஜமான 'உ' என்பது முதல் எழுத்தாயிருப்பதால்

தான், அன்போடு ரக்ஷித்து, காத்து, பரிபாலனம் பண்ணும் அம்பாளின் ப்ரணவம் 'உ'வில்தான் ஆரம்பிக்க வேண்டு மென்று காரணம் சொல்லி, இதனாலேயே 'உமா' என்பதை அம்பாளுடைய ப்ரணவமாகக் கூறுகிறார்கள்.

அ-உ-மவில் ஹ்ருதயம் மாதிரி நடுவேயிருப்பது 'உ.' அதுவே கருணாமயமாகக் காப்பாற்றுகிற தேவீ ப்ரணவத்தில் ப்ரதம ஸ்தானத்திலிருக்கிறது. ப்ரணவ ஸ்வரூபப் பிள்ளையார் 'அ'வும் 'ம'வும் சேராமல் இந்த 'உ'காரமாக மட்டுமே பிள் ளையார் சுழியில் இருப்பதைப் பார்க்கும்போது ஒன்று தோன்றுகிறது. அதாவது அவர் 'தாயைப் போலப் பிள்ளை' மட்டுமில்லை; தாயாருக்கும் ஒருபடி மேலே என்று தோன்று கிறது. எப்படி? அவளும் ரக்ஷிக்கிற 'உ'வுக்குப் பின்னாடியா வது ஸம்ஹார 'ம' ஸ்ருஷ்டி 'அ' இவற்றையும் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள். ஆனால் பிள்ளையோ எப்போது பார்த் தாலும் எல்லாரையும் ரக்ஷிப்பது தவிர வேறு ஜோலியே வைத்துக்கொள்ளாத பூர்ண கருணாமூர்த்தியாக இருந்து கொண்டு 'உ' ஒன்றோடேயே நின்றுவிடுகிறார்.

ப்ரணவத்தில் 'உ' விஷ்ணுவின் ரூபம். உமாவும், விஷ்ணு ரூபிணியாக, நாராயண ஸஹோதரியாக, 'விஷ்ணு மாயா விலாஸினி'யாக, 'நாராயணி' என்றே பெயர் படைத்தவளா யிருக்கிறாள். பிள்ளையாரைப்பற்றி ஸகலரும், ஸகல கார்ய ஆரம்பத்திலும் சொல்லும் ச்லோகத்திலும் 'சுக்லாம்பரதரம் விஷ்ணும்' என்றே வருகிறது. (இங்கே விஷ்ணு என்றால் ஸர்வ வியாபகர் என்று அர்த்தம்) 'உ' என்பது சிவ-சக்தி புத்ரனை விஷ்ணுவோடும் ஸம்பந்தப்படுத்தி, சைவ வைஷ்ணவத்தை ஸமரஸம் பண்ணி விடுகிறது!

வளைசலும் நேர்கோடுமாக இருக்கிற பிள்ளையார் சுழியில் நிறையத் தத்வார்த்தம் இருக்கிறது. சக்ராகாரமாக எந்த ஒன்று சுற்றினாலும் அதற்கு மத்தியில் அதற்கு ஆதாரமாக, அச்சாக (axis-ஆக) நேரான (straight-ஆன) ஒன்று இருந்தாக வேண்டும். விஷ்ணு தன் விரலையே நேராக நிமிர்த்திக் கொண்டு அதிலே தான் சக்ராயுதத்தைக் கோத்துக் கொண்டு சுற்றுகிறதாகவே விக்ரஹங்களில் காட்டியிருக்கும். சுற்றச் சுற்றப் பொறிப் பொறியாகக் கொட்டுகிற கார்த்திகை வாணமானாலும் ஸரி

(இது ஒளி), விரலிலே மாட்டிக் கொண்டு சுற்றிச் சுற்றி டபடப வென்று அடிக்கிற கிரிச்சட்டியானாலும் ஸரி (இது ஒலி) – இதுகளின் வட்டமான சுழற்சிகளுக்கு ஆதாரமாகக் கையோ, குச்சியோ எதுவோ ஒன்று நேர்கோடாக இருக்க வேண்டியிருக் கிறது. யுனிவர்ஸில் லோகங்களெல்லாம் ஸர்குலராகத்தான் சுற்றிக் கொண்டிருக்கின்றன என்கிறபோது இவற்றுக்குக்கூட straight line-ஆக ஒரு ஆதார axis நம் கண்ணுக்குத் தெரியாவிட் டாலும் energy (சக்தி) ரூபத்தில் இருக்கத்தான் வேண்டும். வட்டமாகச் சுற்றுகிற ஸகலப் பிரபஞ்சத்தையும் அதற்கு ஆதார சக்தியான கோட்டையும் சேர்த்துத்தான் பிள்ளையார் சுழியில் வட்டமாகவும் நேர்கோட்டுப் பாகமாகவும் போடுகிறோம்.

எங்கேயோ படித்த, அல்லது கேட்ட, ஞாபகம் எனர்ஜி உண்டாகிறதே பிள்ளையர் சுழி ரூபத்தில்தான் என்று. தாரைக் கொட்டி அதிலிருந்து எலெட்ரிக்ஸிடி எடுக்கிறபோது ரொடே ஷனிலிருந்து (வட்டத்திலிருந்து) நேர்கோடாகத்தான் மின்ஸாரம் புறப்படுகிறதென்று எடுத்துக்காட்டியிருந்தது. பிள் ளையார் சுழியில் கொம்புதான் ரொடேஷன்; கோடு அதிலி ருந்து சக்தி உத்பவம். இந்த இரண்டையும் சிவ-சக்தி ஸ்வரூப மான நாத-பிந்துக்களாகக்கூடச் சொல்லிக் கொண்டு போக லாம். அதெல்லாம் ஸூக்ஷ்மமான விஷயம்.

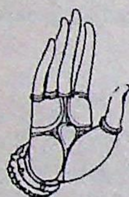
ஆரம்பித்த இடத்துக்கே வந்து முடிந்து விடுகிற வட்டம் ஏகமான பிரம்மத்தைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். வட்டத் தில் ஆரம்பித்து அரை வட்டத்துக்கு அப்புறம் நேர்கோடாகிற பிள்ளையார் சுழி, ஏகமான பிரம்மத்தை ஸங்கேதமாகக் காட்டி விட்டு அதிலிருந்து அனேகமான ஸ்ருஷ்டி தோன்றினதையும் சேர்த்துத் தெரிவிக்கிறது என்று சொல்லலாம். பிரம்மமும் பூர்ணம். பிரபஞ்சமும் பூர்ணம். பிரம்மப் பூர்ணத்திலிருந்து பிரபஞ்சப் பூர்ணம் உண்டாயிற்று என்று உபநிஷத்தின் ஆரம் பத்தில் (சாந்தி மந்திரத்தில் ⋆) சொல்கிறோம். ஆரம்ப ஸ்வாமியின் அடயாளமாக எதன் ஆரம்பத்திலும் போடும் பிள்ளையார் சுழி, பிரம்மப் பூர்ணத்தை வளைசல் கொம் பாலும், பிரபஞ்சப் பூர்ணத்தை நேர் கோட்டாலும் காட்டி,

---

⋆ சுக்ல யஜுர் வேதத்தைச் சேர்ந்த உபநிஷத்துகளில்.

முதலில் கொம்பு அப்புறம் கோடு என்பதால் பிரம்மத்தி லிருந்துதான் பிரபஞ்சம் உண்டாச்சு என்றும் தெரிவிக்கிறது.

கொம்பு, கோடு என்று இரண்டு வார்த்தைகள் சொன்னேன். வேடிக்கையாக இரண்டுமே பிள்ளையாரின் தந்தத்துக்குப் பேராயிருக்கின்றன. 'ஏக தந்தர்' என்பதை 'ஒற்றைக் கொம்பன்' என்பார்கள். 'பெரும்பாரக்கோடும்' கோடாயுதத்தால் கொடு வினை கனிளந்தே' என்றெல்லாம் அவ்வைப் பாட்டி சொல் லும்போது 'கோடு' என்றாலும் தந்தந்தான். எப்போதும் குழந்தையாயிருக்கிற ஸ்வாமியை வேண்டிக்கொண்டதாலேயே குழந்தைப் பிராயத்தில் கிழவியாகிவிட்ட அவ்வை சொன்ன 'கொடுவினை' என்பதுதான் ஜன்மாந்தரப் பாபங்களான பிராரப்தக் கர்மா. அந்தக் கர்மா எப்படியெப்படி நம்மைப் பழிவாங்க வேண்டும் என்று பிரம்மா நம் தலையில் எழுதி யிருக்கிறாரென்று சொல்லி, இதை பிரம்மலிபி என்பார்கள். 'தலைச்சுழி' என்பதும் இதைத்தான். இந்தத் தலைச் சுழியை யும் சுழித்து விடுவது பிள்ளையார்சுழி. 'கோடாயுதத்தால் கொடுவினை களைந்தே'

எழுத்துப் பணியில் விநாயகர் தொடர்பு

நாம் போடுகிற பிள்ளையார் சுழி ஒரு சின்ன எழுத்தின் மூலம் விக்னேச்வரரை ஸங்கேதமாகத்தான் காட்டுகிறது; வெளிப்படையாகப் பிள்ளையார் பேரைத் தெரிவிக்கவில்லை. ஆனால் பழங்காலச் சுவடிகளைப் பார்த்தால் அவற்றின் ஆரம்பத்தில் வெளிப்படையாகவே,

ஸ்ரீ கணாதிபதயே நம:

என்று போட்டிருக்கும்.

எந்தக் காரியத்துக்குமே முதலில் கணபதிப் பிரஸாதத்தைப் பிரார்த்திக்க வேண்டுமென்றாலும், இந்த எழுத்து வேலையில் மட்டும் அவருக்கு எதனால் தனி முக்யத்துவம் என்று யோசித்துப் பார்த்தேன். 'இங்கே முதலில் ஸரஸ்வதியைச் சொல்லாமல் பிள்ளையாரை ஏன் சொல்ல வேண்டும்?' என்று நினைத்தேன். அவரைச் சொல்லும்போதும் விநாயகர், விக்னேச்வரர், வக்ரதுண்டர், ஹேரம்பர் முதலான மற்ற எந்தப் பெயரையும் போடாமல் 'கணாதிபதி' என்றே எந்தச் சுவடியிலும் போட்டிருப்பது ஏன் என்று யோசித்தேன். வித்வான்களுடன் 'டிஸ்கஸ்' பண்ணினதில் ஒருமாதிரிப் புரிந்தது. 'கண' என்ற வார்த்தைக்கு உள்ள அனேக அர்த்தங்களில் பாஷா ஸம்பந்தமாகவே ஒன்று இருக்கிறது. ஒரே விதிக்குக் கீழே வருகிற எல்லா தாதுக்கள் அல்லது வார்த்தைகளை ஒரு 'கணம்' என்று தொகுத்து வியாகரணத்தில் கொடுத்திருக்கிறது. இந்தக் கணங்களுக்கெல்லாம் அதிபதிதான் கணாதிபதி. பரமேச்வரனுடைய பூத கணங்களுக்குத் தலைவரானதால் கணபதி, கணாதிபதி, கணேசர், கணநாதர் என்றெல்லாம் அவருக்குப் பெயர் இருப்பதோடு, பத ஸமூஹங்களுக்கெல்லாம் தலைவர் என்ற அர்த்தத்திலும் இப்படிப் பெயர் பெற்றிருப்பதால்தான் கணாதிபதயே நம: என்று போட்டு எழுத ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள்.

விநாயகர் ப்ரணவ ஸ்வரூபம் என்றால், அந்த ப்ரணவம் தானே ஸகல சப்தங்களுக்கும் வார்த்தைகளுக்கும் ஆதாரம்? அதனால் அவரைப் பத ஸமூஹங்களின் அதிபதியாகக் கொண்டு, எழுத ஆரம்பிக்கும்போது முதலில் நமஸ்காரம் தெரிவிப்பது பொருத்தந்தான்.

இன்னொரு காரணங்கூடச் சொல்லலாம். அவரே பெரிய 'எழுத்தாளராக' இருந்திருக்கிறார்! லோகத்திலேயே பெரிய புஸ்தகம் எது என்றால் மஹாபாரதம்தான் என்று எவரும் சொல்வீர்கள். யாராவது ஏதாவது நீட்டி முழக்கினால், 'அந்த மஹாபாரதமெல்லாம் வேண்டாம்' என்கிறோம். லக்ஷம் கிரந்தம் கொண்டது பாரதம். பஞ்சமோ வேத: ஐந்தாவது வேதம் என்றும் அதற்குப் பெயர். மற்ற நாலு வேதங்கள் 'எழுதாக் கிளவி' – எழுத்தில் எழுதப்படாமல் காதால் கேட்டு மனப்பாடம் பண்ணியே ரக்ஷிக்கப்பட வேண்டியவை. ஐந்தா

வது வேதமான பாரதம்தான் எழுதி வைக்கப்பட்டது. வேத வியாஸ பகவான் சொல்லச் சொல்ல அதை ஸாக்ஷாத் மஹாகணபதிதான் மேரு சிகரத்திலே எழுதினார். அதனால் அவர் எழுத்தாளராகிறார். (ஸ்ரீ பெரியவர்களின் இந்த உரையாடலில் கலந்துகொண்ட ஒரு பக்தர், எழுத்தாளர் என்பது மூல ஆசிரியரைக் குறிக்குமென்றும், பாரதத்துக்கு வியாஸரே மூல ஆசிரியராயிருக்கப் பிள்ளையார் அவர் கூறி யதை எழுதமட்டும் செய்ததால் அவரை 'எழுத்தர்' என்றே சொல்லலாமென்றும் கூறப் பெரியவர்கள் தொடர்கிறார்:) பிள்ளையாரை எழுத்தாளரென்று சொல்லப்படாது என்றால் 'எழுத்தர்' என்று நிச்சயமாகச் சொல்லலாம். இங்கிலீஷில் writer என்றால் original autor, அதை எழுதிய copyist என்ற இரண்டு அர்த்தமும் ஏற்படுகிறது. அதனால் பிள்ளையாரை writer என்று சொன்னால் எந்த ஆக்ஷேபணையும் வராது.

அவர் எழுத்தாளராயில்லாமல் எழுத்தராக மட்டுமிருந்தா லும்கூடச் சுவடிகளில் முதல் நமஸ்காரம் பெற 'க்வாலிஃபை' ஆனவர்தான். எப்படியென்றால், இந்தச் சுவடிகளை எழுதின வர்களும் ஒரிஜினல் ஆசிரியர்களில்லை. பழைய காலத்தில் க்ரந்தகர்த்தா ஒருவராகவும், அதை அவர் சொல்லச் சொல்ல எழுதுகிறவர் இன்னொருத்தராகவும் இருப்பார்கள். அப்போது ரொம்பப் படித்தவர்கள்கூட எழுதத் தெரிந்து கொண்டிருந் தார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. Calligraphist என்கிறது போல, அழகாக எழுதுவதற்கென்றே 'கணக்கர்'கள் என்று தனி யாகச் சிலர் இருந்தார்கள். அந்த நாளில் எத்தனை பெரிய சாஸ்திரமானாலும் வித்யார்த்திகள் படித்தும் எழுதியும் அப்ய ஸிப்பது என்று இல்லை. குரு வாயினால் சொல்கிறதைச் சிஷ்யன் காதால் கேட்டுத் திரும்பத் திரும்ப வாயால் தானும் சொல்லிச் சொல்லி, நெட்டுருப் போட்டு, எல்லாவற்றையும் மனப்பாடமாகவே கற்றுக் கொண்டார்கள். ஆனாலும் ஒரு காப்பாகச் சுவடி எழுதுவதற்கென்றே இருந்தவர்களைக் கொண்டு ஏட்டிலும் எழுதி வைத்துக் கொண்டார்கள். இந்தக் கணக்கர்கள் பாரதத்தை எழுதி வைத்த கணாதிபதியையே தங்க ளுக்கு முதல்வராக நினைத்து முதல் நமஸ்காரம் தெரிவித்தது நியாயந்தான்!

தன் தந்தத்தையே உடைத்து அதை எழுத்தாணியாக வைத்

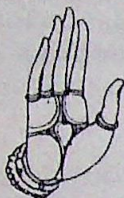
துக் கொண்டு எழுதினார். யானையின் பெருமைக்கு முக்ய காரணமே தந்தந்தான். 'இறந்தாலும் ஆயிரம் பொன்' என்பது தந்த மதிப்பை வைத்துத்தான். அப்படிப்பட்ட தந்தத்தை லோகத்தில் தர்மநூல் தெரியணும், பரவணும் என்பதற்காக முறித்துப் பரம கருணையோடு விக்னேச்வரர் எழுதி வைத்தார். ப்ரணவ ஸ்வரூபமாகவும், தெய்வங்களில் அக்ரஸ்தானம் வஹிப்பவராகவும், ஸாக்ஷாத் பார்வதி – பரமேச்வராளின் ஜ்யேஷ்ட குமாரராகவும் இருக்கப்பட்ட மஹா கணபதி, தர்மப் பிரசாரம் பண்ணணும் என்பதற்காக வியாஸருக்குக் குமாஸ்தாவாக, scribe ஆகத் தம்மைக் குறைத்துக் கொண்டு பாரதத்தை எழுதினார்.

நடராஜாவே மாணிக்கவாசகர் பாடப்பாட எழுதினார். கிருஷ்ணபரமாத்மாவும் 'கீத கோவிந்த'த்தில் (அதன் ஆசிரியரான) ஜயதேவரின்வேஷத்தில் வந்து ஓர் அடி எழுதினதாகக் கதை இருக்கிறது. ஆனால் அலுக்காமல் சலிக்காமல் லக்ஷம் ச்லோகம் எழுதின ஸ்வாமி பிள்ளையார்தான்!

இதனால் 'ஸ்ரீ கணாதிபதயே நம:' என்று அவருக்குக் கும்பிடு போட்டுவிட்டு எழுதுகிற எவருக்கும் நிறுத்தாமல், தங்குதடையில்லாமல் எழுதும் சக்தி வந்துவிடும்.

இவர் எழுதுகிற வேகத்துக்கு ஈடு கொடுத்து compose பண்ண முடியாமல்தான் வியாஸர் 'பாரத குட்டு' என்கிற அனேகச் சிக்கலான ச்லோகங்களை அங்கங்கே சொல்லி, இவரைக் கொஞ்சம் யோசனையில் நிறுத்தப் பண்ணி, அதற்குள் ஸுதாரித்துக் கொண்டு மேலே சொல்ல ஆரம்பித்தார். நாம் பிள்ளையார் குட்டு (kuttu) குட்டிக் கொள்கிறோம் என்றால் வியாஸரோ பிள்ளையாருக்கு பாரதத்தில் குட்டு (guttu) வைத்தார். கன்னட பாஷையில் குட்டு என்றால் ரஹஸ்யம், மர்மமான புதிர். அனேகக் கன்னட வார்த்தைகளைத் தமிழ் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது. அதனால்தான் தமிழில்கூட 'குட்டு உடைஞ்சு போச்சு' என்கிறோம். பிள்ளையாருக்கே கொஞ்சம் புதிராக வியாஸர் பண்ணின ச்லோகங்களுக்குத்தான் 'பாரதக் குட்டு' என்று பேர். ஆனாலும் அவர் ஞான ஸ்வரூபமானதால் அடுத்த க்ஷணமே அவருக்கு 'குட்டு உடைஞ்சுடும்' மறுபடி

எழுத ஆரம்பித்து விடுவார். ★ அப்படிப்பட்டவரை ஸ்மரித்து விட்டு எழுதத் தொடங்கினால், எந்தச் சிக்கலான விஷயமும் நொடியில் தெளிவாகி, மேற்கொண்டு எழுதிக் கொண்டு போக முடியும் என்ற நம்பிக்கை 'ஸ்ரீ கணாதிபதயே நம:' என்று ஆரம்பிப்பதால் உண்டாகும்.

வலம்புரியானை வலம் புரிவோம்!

குட்டிக் கொள்வது, தோப்புக்கரணம் போடுவது, சிதறு தேங்காய் உடைப்பது, எருக்கும் அருகும் அர்ச்சனை பண்ணுவது, மோதகம் நிவேதிப்பது இவையெல்லாம் பிள்ளையார் வழிபாட்டில் விசேஷமாயிருக்கிறாற்போலவே அவரைப் பலமுறை பிரதக்ஷிணம் பண்ணுவதும் ஒரு விசேஷமாகும். பிள்ளையார் சுழி போடுகிறபோதும் பிரதக்ஷிணக் கிரமத்தில் தான் கொம்பை ஆரம்பிக்கிறோம்! பிள்ளையாரைக் குறைந்தது, மூன்று தடவைப் பிரக்ஷிணம் பண்ணுவது வழக்கம். இருபத்தியோரு தடவை, நூற்றியெட்டுத் தடவை என்றெல்லாமும் சுற்றிச் சுற்றி வருவார்கள். பார்வதி பரமேச்வரர்களை ஸர்வப் பிரபஞ்சமாகவும் புரிந்து கொண்டு வலம் வந்து பலம் (பழம்) பெற்ற விக்னேச்வரரை நாமும் வலம் வந்தால் ஸகல பலனும் பெறலாம். அவருடைய தொப்பை வயிறே உருண்டையாகப் பிரபஞ்சம் மாதிரித்தானே இருக்கிறது? அவரை வலம் வருவதே நமக்கு பலமுமாகும் – தேஹபலம், புத்திபலம் எல்லாம்!

அவரே வலம்புரி விநாயகராகவும் இருக்கிறார். விக்நேச்வரர் மூர்த்தத்தில் ஏகப்பட்ட ரூப பேதங்களிருந்தாலும் பொதுவாக

★ பாரத குட்டுக்களில் ஒன்றின் சுவையான விளக்கம் 'கவிசாதுர்யம்' என்ற உரையில் பாரத குட்டுகளில் ஒன்று என்ற பிரிவில் காணலாம்.

நாம் பார்க்கிற பிள்ளையார்கள் தும்பிக்கையை இடது பக்க மாகச் சுழித்துக் கொண்டிருப்பவையாகவே இருக்கும். அபூர்வ மாகச் சில இடங்களில் வலதுபக்கம் தும்பிக்கையைச் சுழித்துக் கொண்டிருப்பார். இவரைத்தான் வலம்புரி விநாயகர் என்பது. தக்ஷிணாவர்த்தமாக உள்ள சங்கை எப்படி வலம்புரிச் சங்கு என்று சிறப்பிக்கிறோமோ அப்படியே வலம்புரி விநாயகருக் கும் விசேஷமான அனுக்ரஹ சக்தி இருப்பதாக ஆகமத்தில் சிறப்பித்திருக்கிறது. இப்படித் தும்பிக்கை வலமாகச் சுழித்திருக் கிறபோதுதான் (இது பிள்ளையாரே போடும் சுழி! தம்மு டைய ஓர் அங்கத்தாலேயே போடுகிற சுழி!) அவருடைய் வாயின் வலது ஓரத்தில் ஆரம்பித்து, கன்னம் மஸ்தகம் (சிரஸ்) இவற்றைச் சுற்றிக் கொண்டு, இடது பக்கம் தும்பிக்கை வழி யாக இறங்கி, அதன் சுழித்த முடிவுக்கு வந்தால், இந்த அவுட் லைன் க்ரந்தாக்ஷர 'ஓம்' (தமிழ் 'ஓ' மாதிரி) இருக்கும். இடது பக்கம் தும்பிக்கையைச் சுழித்த பிள்ளையார் ரூபத்தில் இப்படி ப்ரணவ ஸ்வரூபம் கிடைக்காது. இது வலம்புரியின் விசேஷம்.

வலம்புரி விநாயக க்ஷேத்ரங்களில் கும்பகோணத்துக்குக் கிட்டேயிருக்கிற 'திருவலஞ்சுழி' என்றே பெயர் பெற்ற ஸ்தலம் விசேஷமானது. அதனுடைய மஹிமையைக் காட்ட ஒன்று சொல்கிறேன்.

மஹாராஷ்டிராவில் கணபதி உபாஸனை அதிகம். ஆரம்ப ஸ்வாமியான பிள்ளையார், முடிவிலே வரும் ஸ்வாமியான ஆஞ்சநேயர் ஆகிய இருவருக்கும் அங்கே ரொம்ப வழிபாடு நடக்கிறது. பிரிட்டிஷ் கெடுபிடியின்போது நம் ஜனங்களை ஒன்று கூட்டவே, திலகர் பிள்ளையாரை வைத்துத்தான் வழி கண்டுபிடித்தார். பிள்ளையார் சதுர்த்தியன்று பெரிசு பெரி சாக, கலர் கலராகப் பிள்ளையார் பொம்மைகள் பண்ணி ஊர்வலம் விடுகிறது என்று ஆரம்பித்து, இதனாலேயே பதினா யிரக்கணக்கான ஜனங்களைக் கூட்டம் கூட்டினார். மத விஷயம் என்பதால் வெள்ளைக்கார ராஜாங்கம் இதில் தலை யிடவில்லை. (நம்முடைய 'சொந்த' ராஜாங்கம் என்று சொல் லப்படுவது ஏற்பட்ட அப்புறந்தான் ஹிந்து மதம் ஒன்றின் விஷயத்தில் மட்டும் ஸர்க்கார் பிரவேசித்து என்ன வேண்டுமா னாலும் செய்யலாமென்று ஆகியிருக்கிறது. அது வேறு விஷயம்.) திலகர் நாளில் இப்படி 'கணேஷ் சதுர்த்தி' என்ற

பெயரில் ஜனங்களைக் கூட்டிய பின் அவர்களுக்கு, ஸ்வதந்திரப் பற்றை ஊட்டி தேசத் தலைவர்கள் பேசுவார்களாம்! இப்போதும் பம்பாய் மாதிரி ஊர்களில் பிள்ளையார் சதுர்த்தியென்றால் ஒரே அல்லோல கல்லோலந்தான். இப்படிப்பட்ட மஹாராஷ்டிராவில் காணபதர்கள் பூர்வத்தில் நிறைய இருந்திருக்கிறார்கள்.

காணபத்யம் என்பதாகக் கணபதியையே முழு முதற்கடவுளாக வழிபடுகிற மார்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களே காணபதர்கள். ஒரே வேதாந்த ஸமயத்தில் ஆறு பிரிவுகள்; ஒரே நதியில் ஆறு துறைகள் மாதிரி. இதில் கணபதி உபாஸனையையே மோக்ஷ உபாயமாகச் சொல்வது காணபத்யம். குமாரஸ்வாமி (முருகன்) உபாஸனையைச் சொல்வது கௌமாரம். அம்பாள் சக்தியின் உபாஸனையைச் சொல்வது சாக்தம். ஸூர்யனையே, பரம்பொருளாகச் சொல்லுவது ஸௌரம். விஷ்ணுவைச் சொல்வது வைஷ்ணவமென்றும், சிவனைச் சொல்வது சைவமென்றும் தெரிந்திருக்கும். ஷண்மதங்கள் என்ற இந்த ஆறு உபாஸனாக்ரமங்களையும் சுத்தப்படுத்தி வைதிகமாக நிலை நாட்டியதாலேயே பகவத்பாதாளுக்கு (ஆதி சங்கரருக்கு) ஷண்மதப்ரதிஷ்டாபனாசார்யர் என்று பெயர்.

இதில் ஒன்றான காணபத்யம் அதிகம். அனுஷ்டானத்திலிருந்த மஹாராஷ்டிராவில் 'அஷ்ட விநாயகர்'கள் என்ற எட்டுப் பிள்ளையார்களுக்கான எட்டு க்ஷேத்ரங்கள் இருக்கின்றன. அவர்களில் 'மயூரேசர்' என்ற பிள்ளையாருக்கும் அவர் இருக்கிற 'மோர்காம்' க்ஷேத்ரத்துக்கும் பிரஸித்தி ஜாஸ்தி. 'மோர்காம்' என்பது 'மயூரக்ராமம்' என்பதன் திரிபு. பிள்ளையாரைச் சுற்றி அவருடைய பரிவாரத் தேவதைகள் இருக்க வேண்டிய கிரமத்திலேயே மோர்காமைச் சுற்றிப் பரிவாரத் தெய்வங்களின் கோயில்கள் இருக்கின்றன.

மயூரம் என்பது தமிழில் மயில் என்றும், வடக்கத்தி பாஷைகளில் மோர் என்றும் ஆகியிருக்கிறது. ஸுப்ரமண்யர்தான் மயில் வாஹனர் என்று நாம் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். புராணங்களின்படியும் தந்தர சாஸ்திரங்களின்படியும் நாம் மூஷிக வாஹனராகவே நினைக்கிற பிள்ளையாருக்கும் மயில் வாஹனத்தோடு ஓர் அவஸரம் (ரூப பேதம்) உண்டு. அவர்

தான் மயூரேசர்.

மயூரேச க்ஷேத்ரமான மஹாராஷ்டிர மோர்காமின் க்ஷேத்ர புராணத்தில் நம் தமிழ்நாட்டுத் திருவலஞ்சுழியை உசத்திச் சொல்லியிருக்கிறது. 'தக்ஷிணாவர்த்தம்' என்று இதற்கு அங்கே பெயர் கொடுத்திருக்கிறது. தக்ஷிண-வல; ஆவர்த்தம்-சுழி. இந்தத் 'தக்ஷிணாவர்த்தம்'தான் பிள்ளையாருடைய ராஜதானி. அதாவது Capital என்று சொல்லியிருக்கிறது.

திருவலஞ்சுழியில் சிவன் கோயிலில் ஒரு ஸன்னியாசியாகத் தான் வலம்புரிப் பிள்ளையார் இருக்கிறார். அதுதவிரக் கோயிலுக்கு வெளியே தனியாக ஒரு வெள்ளைப் பிள்ளையார் இருக்கிறார். அவர் இடம்புரிக்காரர்தான். ஆனாலும் ஏகப்பிரஸித்தியோடு இருக்கிறார். இந்த ஸ்தலத்து ஈச்வரனை ஞானஸம்பந்தரும் அப்பரும் பாடியிருக்கிறார்கள். ஆனால் பிரஸித்தியெல்லாம் வெள்ளைப் பிள்ளையாருக்கே இருக்கிறது. இங்கே பிள்ளையார் இருக்கும் மண்டபம் ரொம்பவும் வேலைப்பாடு அமைந்தது. குறிப்பாக, அங்கேயிருக்கிற ஸலவைக்கல் பலகணியைச் சொல்ல வேண்டும்.

பழைய காலத்தில் கோயில் நிர்மாணிக்கிற சில்பிகள் வேலை ஒப்புக் கொண்டு முச்சிலிக்கா எழுதித் தருகிறபோது, ஐந்து தினுஸான நிர்மாணங்கள் தவிர பாக்கியெல்லாம் தாங்கள் செய்து தருவதாகக் குறிப்பிடுவார்களாம். அந்த ஐந்து மட்டும் தங்கள் திறமைக்கு அப்பாற்பட்டது என்று விட்டுவிட்டதாக அர்த்தம். ஆவுடையார் கோயில் கொடுங்கை, கடாரங்கொண்டான் மதில், தஞ்சாவூர் கோபுரம், திருவீழிமிழலை வௌவால் ஒட்டி மண்டபம் என்ற நாலோடு திருவலஞ்சுழிப் பலகணியும் ஐந்தாவதாக இந்த அற்புதங்களில் ஒன்றாக அந்த ஸ்தபதிகளால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

பதினாறு துளைகள் போட்டு, நுட்பமாக வேலைப்பாடு செய்து இந்தப் பலகணி அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. 'ஷோடச கணபதி' என்று பிள்ளையார் மூர்த்தங்களில் பதினாறைச் சொல்வதற்கேற்ப இங்கே பதினாறு த்வாரங்கள் இருக்கின்றன. பதினாறுதான் பூர்ணத்வம். ஷோடச கலாபூர்ணம் என்பது.

பூர்ணமான ப்ரணவ ஸ்வரூபமாக விளங்கும் இந்த வலம்புரிவிநாயகரை தேவேந்திரன் பூஜை பண்ணியதால்தான் க்ஷீரஸாகரத்தில் அம்ருதம் திரண்டு வந்ததாம். அந்தஸாகரத்தின் பால் ஏட்டினாலேயே பண்ணியதால்தான் பால் போலவே வெள்ளை வெளேரென்று இருக்கிறார். வெண்மை நிறத்தைக் கொண்டே அவருக்கு 'ச்வேத விநாயகர்' என்று பெயர். அவரைத் தொடாமலே பூஜை பண்ண வேண்டும். சிவன் கோயில் பரிவார தெய்வம் மாதிரி இவர் இருந்தாலும் அங்கே பிரம்மோத்ஸவமே இவருக்குத்தான்; ஈச்வரனுக்கு இல்லை!

திருவலஞ்சுழியில் இன்னொரு விசேஷம். கோயிலுக்குள்ளே ச்வேத விநாயகர் தும்பிக்கையை வலது பக்கம் சுழித்துக் கொண்டிருப்பது போலவே இங்கே காவேரியும் திரும்பி வலது பக்கமாகச் சுழித்து ஓடுகிறது!

காவேரிக்கும் விக்நேச்வரருக்கும் கிட்டின ஸம்பந்தமுண்டு. குடகு தேசத்தில், ஸஹ்ய பர்வதத்தில் அகஸ்தியர் கமண்டலத்துக்குள் பொத்திப் பொத்தி வைத்துக் கொண்டிருந்த காவேரியைப் பிள்ளையார்தான் காக்காய் ரூபத்தில் வந்து கவிழ்த்து விட்டு, லோகோபகாரமான புண்ய நதியாக ஓட வைத்தார். நம் தமிழ் நாட்டின் உடம்பு, உள்ளம் இரண்டையும் வளர்க்கிற காவேரியைக் கொடுத்தவர் என்பதற்காகப் பிள்ளையாரிடம் நாம் விசேஷமாக பக்தி செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

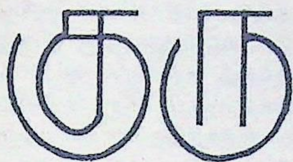
குடகிலிருந்து கர்நாடக தேசத்தைத் தாண்டித் தமிழ்நாட்டில் பாய்ந்த காவேரி கும்பகோணம் தாண்டினதும் ஒரு பிலத்துக்குள் மறைந்து விட்டாளாம். அப்போது ஹேரண்டர் என்ற மஹரிஷி பரம கருணையோடு தம்மையே பலி கொடுத்துக் கொண்டாராம். உடனே காவேரி பிலத்துக்குள்ளேயிருந்து பொங்கிக் கொண்டு வெளியிலே வந்து இந்தப் பிள்ளையார் ஷேத்ரத்தைப் பிரதக்ஷிணமாக, வலப்பக்கம் சுழித்துக் கொண்டு மேலே ஓடினாளாம்.

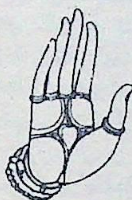
தலைக்காவேரியில் கன்னங்கரேலென்று காக்காயாக வந்தவர் இங்கே வெள்ளை வெளேரென்று காட்சி தருகிறார்.

'ப்ரணவ ஸ்வரூப வக்ர துண்டம்' என்கிறபடி இங்கேதான் இன்னொரு மூர்த்தி வலம்புரியாக இருக்க, தீர்த்தமும் வலப்

பக்கமாக ஓடுகிற பெருமை திருவல்ஞ்சுழிக்கு இருக்கிறது.

வலம்புரி விநாயகரை – அவர் இடம்புரியாகக் கோயில் கொண்டிருக்கிற இடங்களிலும் ப்ரணவ ஸ்வரூபி என்றே புரிந்து கொண்டு – நாம் வலம் வந்து வணங்கி எல்லா நலமும் பெறுவோமாக!

குரு, ஆசார்யர்

குரு, ஆசார்யர் என்ற இரண்டு வார்த்தைகளைப் பொது வாக ஒரே அர்த்தத்தில் சொல்கிறோம். ஆனால் இதில் ஒன்றுக் கொன்று கொஞ்சம் வித்யாஸமும் வித்வான்களால் சொல்லப் படுகிறது.

ஆசார்யர் என்பதில் ஆசரணம், ஆசாரம், சர என்ற வார்த் தைகளின் ஸம்பந்தம் இருக்கிறது. 'சர' என்றால் நடப்பது. சரிதம், சரித்ரம் என்றுல் நடத்தை (conduct). பல நிகழ்ச்சிகள் தொடர்ச்சியாக நடப்பதால் தேச சரித்ரம், ஜீவ்ய சரித்ரம் என் றெல்லாம் சொல்கிறோம். நின்றபடியில்லாமல் ஓர் ஒழுங்கில் தொடர்ந்து போவதுதானே நடை? இப்படி ஒரு வழிப்படி நடப்பதுதான் சரித்ரம். ஒரு வழியில் 'ஒழுகுவது' என்று தமிழில் சொல்வார்கள். ஜலம் ஒழுகுகிறபோது தாரையாக ஒரு தொடராகத்தானே விழுகிறது. இப்படிச் சில விதிகளின் படியே, அதைப் பின்பற்றிப் போவதுதான் 'ஒழுகுவது'.

'ஒழுக்கம்' என்பது இதிலிருந்துதான் வந்தது. 'சர' தாதுவின் மேல் இதுவே ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் 'ஆசாரம்' என்று இருக்கிறது. சாஸ்திர விதிப்பிரகாரம் ஒழுகுவது, தர்ம நூல்களின் ஒழுக்கம் தான் ஆசாரம். இப்படி நடப்பது ஆசரணம்.

ஆசார்யனுக்கு முக்யம் இப்படி ஓர் ஒழுங்கு முறையில் நடந்து காட்டுவது. Basic ஆக (அடிப்படையாக) ஸகல ஜனங்களுக்கும் சாதாரண தர்மங்கள் என்பதாக அஹிம்ஸை, ஸத்யம் முதலிய ஒழுக்கங்கள் இருப்பதோடு நம் ஹிந்து மதம் ஒன்றுக்குள்ளேயே அனேக ஸம்ப்ரதாயங்களுக்குத் தனி சாஸ்திரங்கள் ஏற்பட்டு, அவற்றில் தனித்தனி ஒழுக்கங்களும் சொல்லியிருக்கிறது. வைஷ்ணவர்களுக்கென்று ஓர் ஆசாரம்; மாத்வர்களுக்கென்று ஒன்று; சைதன்யர், நிம்பார்க்கர் இப்படிப் பல பெயரில் தனித்தனி ஒழுக்கங்களும், பழக்கங்களும் வழக்கங்களும் இருக்கின்றன. சைவர்களுக்கென்று தனி சாத்திரங்கள், அவர்கள் இன்னின்ன இப்படி இப்படிப் பண்ண வேண்டும் என்ற விதிகள் இருக்கின்றன. சைவத்திலேயே ஸித்தாந்த, வீரசைவம், காஷ்மீரி சைவம், பாசுபதம் என்றும் பல பிரிவுகள். வைஷ்ணவத்துக்குள்ளேயும் இப்படி ஏகாந்திகள், பாஞ்சராத்ரிகள், வைகாநஸர்கள் என்று sub-sections உண்டு. ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு set of rules (விதியமைப்பு முறை) இருக்கிறது. அத்வைதிகளுக்கு ஒரிஜனலாக ஸ்மிருதிகள் சொன்ன ரூல்கள் இருக்கின்றன.

இப்படி ஏதாவது ஒரு ஸம்ப்ரதாயத்தை சாஸ்த்ரோக்தமாகத் தானே அனுஷ்டித்துக் காட்டுகின்றவன்தான் ஆசார்யன்.

'ஆசார்ய' பதத்துக்கு definition (விவரணம்) சொல்கிற ச்லோகத்தைச் சில பேர் கேள்விப்பட்டிருக்கலாம்.

ஆசிநோதி ஹி சாஸ்த்ரார்த்தாத்
ஆசாரே ஸ்தாபயத்யபி।
ஸ்வயம் ஆசரதே யச்ச
தம் ஆசார்யம் ப்ரசக்ஷதே॥

எவன் சாஸ்திரத்தின் அர்த்தங்களை ஆராய்ந்து, ('பிறருக்கு அதைப்போதித்து' என்பது இங்கே understood: சொல்லாமல்

சொன்னது,) பிறரை அந்த சாஸ்த்ரங்களின் விதிப்பிரகாரம் நடக்கப் பண்ணுகிறானோ, (இப்படிப் பிறத்தியாரை ஓர் ஆசாரத்தில் நிலைநாட்டுவது மட்டுமல்லாமல் என்பதும் understood) தானே அந்த வழிப்படி நடந்து காட்டுகிறானோ அவனே ஆசார்யன் எனப்படுகிறான் – என்று அர்த்தம்.

'Precept, practice இரண்டிலும்' என்று சொல்வது இதைத் தான் – அதாவது வாய் உபதேசத்தால் மட்டுமில்லாமல் (அல்லது கையால் புஸ்தகம் எழுதுவது மட்டுமில்லாமல்) தன்னுடைய வாழ்க்கை உதாரணத்தாலேயே ஒரு ஸம்ப்ரதாயத்துக்கான ரூல்களை நடத்திக் காட்டுகிறவனே ஆசார்யன்.

ஆசார – அனுஷ்டானம் என்று இரண்டைச் சேர்த்துச் சொல்கிறோம். சாஸ்த்ரம் – ஸம்ப்ரதாயம் என்று இரண்டைச் சொல்கிறோம். தமிழில் பழக்க – வழக்க – ஒழுக்கம் என்று மூன்றைச் சேர்த்துச் சொல்கிறோம். இந்த எல்லாமே inter-connected: ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தப்பட்டது. சாஸ்த்ரத்தில் அனேக இடங்களில் சொல்லியிருக்கிற ரூல்களை வாழ்க்கையில் அனுஷ்டித்துக் காட்டுவதற்கு ஏற்ற விதத்தில் codify பண்ணியே ஒவ்வொரு ஸம்ப்ரதாயமும் உண்டாகியிருக்கிறது. சாஸ்திரங்களில் பல தினுஸான கொள்கைகள் இருக்கிறபோது ஒவ்வொரு விதமான கொள்கையை மட்டும் அவற்றிலிருந்து பிரித்து ரூபம் கொடுத்து ஸம்ப்ரதாயங்கள் ஏற்படுகின்றன. ஒரே வேத மதத்தில் இப்படி சங்கர ஸம்ப்ரதாயம், ராமானுஜ ஸ்ம்ப்ரதாயம் என்றெல்லாம் பல வந்திருக்கின்றன.

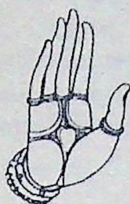
சாஸ்த்ரம், ஸம்ப்ரதாயம் என்று சாதாரணமாகச் சொல்லும் போது வேறு விதமான ஒரு பாகுபாடும் நினைக்கப்படுகிறது. அதாவது, 'சாஸ்த்ரம் என்பது சட்ட புஸ்தகமாக எழுதி நிலையாக வைத்து விட்டது; ஸம்ப்ரதாயம் என்பது இப்படிச் சட்டமாக நாட்டப்படா விட்டாலும் சாஸ்த்ரக்ஞர்கள் உள்பட ஸமூஹத்தார் எல்லாராலும் பின்பற்றப்படுகிற விஷயங்கள்' என்று நினைக்கப்படுகிறது. சாஸ்த்ரம் என்பது scripture, ஸம்ப்ரதாயம் என்பது tradition, usage-'மரபு' என்பது. சாஸ்த்ரமாக எழுதி வைத்தது எல்லாருக்கும் பொதுவாயிருக்கும். ஸம்ப்ரதாயமாகப் பழக்கத்தில் வந்தது ஒவ்வொரு பிராந்தியத்துக்கும் மாறலாம்; 'குலாசாரம், 'தேசாசாரம்' என்று குடும்பங்களுக்கிடையில், பல சீமைகளுக்கிடையில் மாறுதலாயிருக்கலாம்.

ஒரு வழியைச் சட்டதிட்டங்களால் காட்டிக் கொடுத்து அது ஜனங்களுக்கிடையில் நீண்டகாலம் 'வழங்க'ப்படும்போது 'வழக்க'மாகிறது. ஜனங்கள் இதற்குப் 'பழகி'ப் போகிறபோது 'பழக்க'மெனப்படுகிறது. 'பழக்க - வழக்கங்கள் என்று பொது வாக இருப்பவற்றை ஒரு individual (தனி நபர்) பற்றி 'ஒழுகும்' போது - அதாவது அனுஷ்டிக்கும்போது - அது இவனுக்கு உண்டாக்குகிற சீலமே 'ஒழுக்கம்' என்பது. சாஸ்த்ர ஸம்ப்ரதா யங்களின் ஆசார அனுஷ்டானங்களான பழக்க வழக்கங்களைப் பின்பற்றி ஒழுக்கமாக - disciplined ஆக - வாழ்கிறவனே ஆசார்யன். அவனே ஜெனரலாக எல்லாருக்கும் ஏற்பட்ட தர்ம நியதிகளோடுகூட, ஒரு குறிப்பிட்ட ஸம்ப்ரதாயத்தின் சாஸ் திரங்களை அறிந்து அனுஷ்டித்துக் காட்டுபவனாக இருக்க வேண்டும். தன்னளவில் இப்படியிருக்கிறவனை மட்டும் ஆசார்யன் என்று சொல்லிவிட முடியாது. உங்களுக்கே தெரி யுமே, ஆசார்யன் என்றால் உடனே சிஷ்யன் என்பவனும் இருந் தாக வேண்டும். அதாவது இவன் பிறத்தியானையும் சிஷ்ய னாக்கிக் கொண்டு, அவனுக்கு இந்த தர்மாசாரங்களை போதனை பண்ணி, அதன்படியே அவன் நடக்கும்படிப் பண்ண வேண்டும். போதனை செய்ய வேண்டுமென்பதால், அவன் கற்றறிந்த வித்வானாக இருந்தாக வேண்டும். அப் போதுதான் சந்தேஹங்களைப் போக்கவும், எதிர்வாதத்தைக் கண்டனம் பண்ணவும் முடியும். இவனிடம் சிஷ்யனுக்கு நீண்ட காலப் பயிற்சி இருந்தால்தான் இவ்வளவும் கற்றுக் கொள்ள முடியும்.

இந்தக் காலத்தில் ஆசார்யர்கள் என்பவர்களின் இடத்தில் ஆசிரியர்கள் (பள்ளிக்கூட டீச்சர்களும் காலேஜ் ப்ரொஃபஸர் களும்) இருக்கிறார்கள். ஆனால் இங்கே சொந்த வாழ்க்கை யிலும் ஸரி, போதிப்பதிலும் ஸரி, தர்மங்களின் ஸம்பந்தமே யில்லாமலிருக்கிறது!

பழைய காலத்திலும் பௌதிக வித்யைகளையும் கலைக ளையும் சொல்லித் தருகிற ஆசாரியர்கள் இருக்கத்தான் செய் தார்கள். க்ருபாசாரியார், த்ரோணாசார்யார் என்று தனுர் வேதம் - வெறும் ஆயுதப் பயிற்சி - சொல்லிக் கொடுத்தவர் களையும் அந்த நாளிலேயே 'ஆசார்யர்' என்று சொல்லியும் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் எல்லாரும்கூட தர்மசாஸ்திர ஸம்ப்ர

தாயங்களை அறிந்தவர்களாகவும், சொந்த வாழ்க்கையில் பின்பற்றி, தங்களுடைய வித்வத், திறமை இவற்றுக்காக மட்டுமின்றி, நடத்தைக்காகவும் (ஆசரணைக்காகவும்) மதிப்புப் பெற்றவர்களாகவும் இருந்திருக்கிறார்கள்.

'குரு' இலக்கணம்

ஆசார்யரிடம் வஸித்து, வித்தையை அப்யாஸம் பண்ணுவதற்கு 'குருகுலவாஸம்' என்று பெயர். 'ஆசார்ய குல வாஸம்' என்றில்லை. இதைப் பார்த்தால் ஆசார்யர், குரு இரண்டும் ஒன்றேதான் என்று தோன்றும். ஜகத்குரு சங்கராசார்யார் என்பதால் ஒருத்தரே குரு–ஆசார்யார் இரண்டுமாக இருக்கிறார் என்று ஏற்படுகிறது. இப்படியிருப்பதாலேயே இரண்டும் கொஞ்சம் வேறாயிருக்கலாமோ என்றும் தோன்றுகிறது.

'குரு' என்றால் நேர் அர்த்தம் என்ன? 'ஆசார்யார்' என்ற வார்த்தைக்கு definition சொன்னதுபோல 'குரு'வுக்கு என்ன சொல்வது?

'குரு' என்றால் 'கனமானது', 'பெரிசு' என்று அர்த்தம். அதாவது பெருமை உடையவர், மஹிமை பொருந்தியவர் என்று அர்த்தம். பெரியவர்களைக் கனவான், மஹாகனம் ('ரைட் ஆனரபிள்' என்ற பட்டத்தை 'மஹாகனம்' என்றே சொல்வார்கள்) என்கிறோமல்லவா? 'பெரியவர்கள்' என்று இங்கே நான் சொன்னதே பெரிசை வைத்துத்தான். 'குரு' என்கிற மாதிரியே. 'ப்ரஹ்மம்' என்றாலும் பெரிசு என்றுதான் அர்த்தம். கனமானவர், பெரியவர் என்றால் எதைக் கொண்டு இப்படிச் சொல்கிறது? கனமென்றால் weight ஜாஸ்தி என்று அர்த்தமா? பெரியவரென்றால் வாட்டசாட்டமாக இருப்பதாக அர்த்தமா? மஹான், மஹான் என்றாலும் பெரிசானவர், பெரியவர் என்றுதான் அர்த்தம். எதில் பெரிசு? என்னை குரு

என்கிறீர்கள். பெரியவா (பெரியவர்) என்கிறீர்கள். இன்னும் கொஞ்சம் அபிமானம் ஜாஸ்தியானால் மஹான் என்றும் சொல்கிறீர்கள். Weight. வாட்டசாட்டம் இவற்றைப் பார்த்தால்) என்னை இப்படிச் சொல்ல நியாயமில்லை. அதனால் இப்படியெல்லாம் சொல்லும்போது ஒருத்தர் உள்ளுக்குள்ளேயே அறிவாலோ, அனுபவத்தாலோ, அருளாலோ கனம் வாய்ந்தவர், பெருமை பெற்றவர் என்றுதான் அர்த்தம். பகவத் பாதாளின் பெயர் என்னிடம் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கிற ஒரே காரணத்துக்காக, எனக்கு இதெல்லாம் இருப்பதாக ஏமாந்து, குரு, பெரியவா, மஹான், இன்னம் என்னென்ன ஸ்தோத்ரமாக உண்டோ அத்தனையும் சொல்கிறீர்கள்.

ஆக, குரு என்ருல் அவர் உள்ளுக்குள்ளே ரொம்பப் பெருமை படைத்தவராயிருக்க வேண்டும். ஆசாரியர் என்பவர் வெளியிலே படிப்பிலே பெரியவர், வெளியிலே போதனை பண்ணுவதில் சதுரர், வெளியிலே நடத்தையால் வழிகாட்டுவதிலே சிறந்தவர். அவருடைய உள் சீலம் (character) தான் வெளி நடத்தையாக (conduct) ஆக வெளிப்படுகிறதே தவிர, வெளியே அவர் போலியாக உத்தமர் போல நடித்துக் காட்டுபவரல்ல என்பது நிஜமானாலுங்கூட அவரை வெளி லோகத்துடன் பொருத்தியே வைத்திருக்கிறது '– உலகத்துக்கு அவர் தாம் உபதேசிக்கிற ஐடியல்களை வாழ்ந்து காட்ட வேண்டும்!

குரு ஸமாசாரம் என்ன? அவர் வெளியிலே எதுவுமே பண்ண வேண்டுமென்றில்லை. அவருக்கு வெளிப்படிப்பு, வித்வத் வேண்டும் என்றில்லை. அவர் சாஸ்திரங்களைப் படித்துக் கரை கண்டிருக்க வேண்டுமென்றில்லை. அவர் எந்த சாஸ்திரத்தையோ ஸம்ப்ரதாயத்தையோ ஆசார்யரைப்போல வழுவறப் பற்றி ஒழுகிக்காட்ட வேண்டுமென்பதில்லை. ஏன், அவர் வாயைத் திறந்து போதனை பண்ணணும், உபதேசிக்கணும் என்றுகூட இல்லை. மௌனகுரு என்றே இருந்திருக்கிறார்களே!

தன்னில் தானாக நிறைந்து ஒருத்தர் எங்கேயாவது தன்னந்தனியாக உட்கார்ந்திருந்தால்கூட அவருடைய உள்பிரபாவம் தெரிந்தவர்கள் அவரைக் குருவாக வரிக்கிறார்கள். அதற்காக அவர் இவர்களுக்கு சாஸ்த்ர பாடம் சொல்ல வேண்டும்

என்பது இல்லை. ஆனாலும் அவரைக் குருவாக வரித்தவரிடம் அவருடைய அனுக்ரஹ சக்தியே வேலை செய்து விடுகிறது. அவர் இவரை 'சிஷ்யர்' என்றுகூட நினைத்திருக்க மாட்டார். ஆனாலும் தம்மை அவருக்குச் சிஷ்யராக நினைத்தவர் எதை நாடி அவரிடம் போனாரோ அது ஸித்தித்து விடுகிறது.

படிப்பு என்றால் என்ன என்றே தெரியாமல் இப்படிப் பல குருக்கள். பாடம் நடத்தாமல் எத்தனையோ குருக்கள். வாயையே திறக்காத தக்ஷிணாமூர்த்திதான் ஆதிகுருவே! சாஸ்திர விதிகள் எதற்கும் கட்டுப்படாமல் பேய் மாதிரி, பிசாசு மாதிரி, பைத்தியம் மாதிரி, உன்மத்தம் மாதிரித் திரிந்த அதிவர்ணாச்ரமிகள் பலர் குருமார்களாக இருந்திருக்கிறார்கள். திகம்பரமாக இப்படித் திரிந்த தத்தாத்ரேயரைத்தான் அவதூத குரு என்று ரொம்பவும் ஏற்றம் கொடுத்துச் சொல்கிறோம்.

ஆசாரியர் என்பவர் எல்லாவற்றிலும் 'ஸிஸ்டம்' உள்ளவர். அவர் ஏதாவது ஒரு ஸிஸ்டத்துக்கு (சாஸ்திர ஸம்ப்ரதாயத் துக்கு)ப் பிரதிநிதியாக இருக்க வேண்டும். அதன் புஸ்தகங் களை, விஷயங்களை அவர் 'ஸிஸ்டமாடிக்'காகக் கற்றும் கேட் டும் அறிந்திருக்க வேண்டும். இதை மற்றவர்களுக்கும் 'ஸிஸ்ட மாடிக்'காக 'டீச்' பண்ணணும். எல்லாவற்றுக்கும் மேலே தாமும் 'ஸிஸ்டமாடிக்'காக வாழ்ந்து காட்ட வேண்டும்.

குருவுக்கு இப்படியெல்லாம் இருந்துதான் ஆக வேண்டும் என்று நிபந்தனை எதுவும் இல்லை. அவர் உள் அனுபவி. அவருடைய அனுபவத்தின் பெருமையாலேயே அவரை மஹான் என்பது. அதன் கனத்தாலேயே குரு என்பது. Character Couduct (சீலம், நடத்தை) என்பதற்கெல்லாம் அவர் மேலே போனவர். பகவானின் காரெக்டர், கான்டக்ட் எப்படி என்று யாராவது பார்ப்போமா? அப்படித்தான் இதுவும். சாஸ்திரத் தைப் பார்த்துப் பண்ண வேண்டும் என்பதும் குருமார்களுக்கு இல்லை. ஆத்மா அல்லது பிரம்மம் என்பதோடு சேர்ந்த ஞானி களாக அவர்கள் இருப்பார்கள்; அல்லது ஈச்வரன், பகவான் என்கிற மஹாசக்தியுடன் 'டச்' உள்ளவர்களாயிருப்பார்கள்; அல்லது மனஸை அடக்கி ஸமாதியிலிருக்கிற யோகிகளாக இருப்பார்கள்.

உள்ளே இப்படியிருக்கிறவர்களே வெளியில் ஆசார்யர்களாகவும் வித்வத்துடன் பிரகாசித்துக் கொண்டு, சிஷ்யர்களுக்குப் போதனை பண்ணிக் கொண்டு, தாங்களே சாஸ்த்ர பிரகாரம் கார்யங்கள் செய்து கொண்டும் இருக்கலாம். பகவத் பாதாளும் மற்ற மதாசார்யர்களும் இப்படியே குரு, ஆசார்யன் இரண்டுமாக இருந்திருக்கிறார்கள்.

ஆத்ம ஸாஷாத்காரம், ஈச்வரஸாக்ஷாத்காரம், யோக ஸமாதி என்கிற அளவுக்குப் போகாவிட்டாலும் முன்னாளில் வித்யாப்யாஸம் செய்வித்த ஆசார்யர்கள் எல்லாருமே உள்ளூற ஒரு பெருமை படைத்தவர்களாயிருந்ததால்தான் அவர்களைக் குரு என்றும் அவர்களிடம் போய்ப் படிப்பதை குருகுலவாஸம் என்றும் சொல்வதாக ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஒரு ஸிஸ்டத்தில் கட்டுப் படாதவராயிருந்தாலுங்கூட சொந்தமாகவும், சாஸ்திரங்களைக் காட்டியும் நிறைய உபதேசம் செய்த குருக்களும் உண்டு. அவர் சொன்னபோது அவை குறிப்பிட்ட ஒரு சாஸ்திர ஸிஸ்டமாக இல்லாவிட்டாலும், அவருக்குப் பிற்பாடு அவை அவர் பேரிலேயே ஒரு Sysetematised சாஸ்திரமாகி, அவரே அதற்கு மூல ஆசார்யர் என்றாகி விடுவார். வெளியிலே ஸிஸ்டப்படி இருந்த அனேக ஆசார்யர்கள், உள்ளே தனக்குத்தானே ஒரு பெருமை படைத்த குருவாக இருந்திருக்கிறார்கள்; குருவாக இருந்த பலர் எந்த ஸிஸ்டத்திலும் வராமலும் இருந்திருக்கிறார்கள்.

உள் குருவுக்கும் வெளித் தொடர்பு

ஸிஸ்டமாடிக்காக டீச் பண்ண வேண்டும் என்று நினைக்கா விட்டாலும், அனுக்ரஹம் பண்ண வேண்டும் என்ற எண்ணம் எந்தக் குருவுக்கும் இருந்திருக்கிறது. 'தன்னை இவன் சிஷ்யனாக ஆச்ரயித்திருக்கிறான்; இவனுக்கு நாம் அனுக்ரஹிக்க வேண்டும்' என்ற எண்ணத்தையும் கடந்து ஒரு மஹாத்மா இருந்தாலும், அப்போது, 'இவரை நம்பி வந்தவனை நாம் கைவிடப்படாது' என்று ஸாக்ஷாத் ஈச்வரனே அவர் மூலமாக அவனுக்கு அனுக்ரஹம் பண்ணி விடுவான்.

ஆகையால் குரு என்பவர் தாமாகக் 'குருத்வ'த்தைத் தேடாவிட்டாலும் சிஷ்யன் என்று ஒருத்தன் வந்து சேர்ந்தால் அவனிடம் அனுக்ரஹ ஸம்பந்தம் அவருக்கு ஏற்படவே செய்கிறது. இங்கேதான் 'குரு' என்கிற வார்த்தைக்குச் சொல்கிற இன்னொரு அர்த்தம் பொருந்துகிறது.

ஓர் அர்த்தம் சொன்னேன்; வெளி ஸம்பந்தமில்லாத உள் கனம், பெருமை உள்ளவரே குரு என்று. உள் விஷயமானதால் இங்கே கார்யம் ஒன்றும் இல்லை. இன்னொரு அர்த்தம் என்ன? 'கு' என்பது இருட்டு; 'ரு' என்பது போக்குவதைக் குறிக்கும்; குரு என்றால் இருட்டைப் போக்குபவர் என்று சொல்கிறார்கள். 'கும்மிருட்டு, என்று ரொம்பவும் இருட்டாயிருப்பதைச் சொல்லும்போது 'கு' என்பது இருட்டைக் குறிப்பதுதான். இருட்டைப் போக்கடிப்பவர் என்பதே 'குரு'வுக்கு அர்த்தமாகிறது. 'தேவ' என்றாலும் பிரகாச ரூபி என்றே அர்த்தம். இருட்டு என்றால் அஞ்ஞானம்தான். தமஸோ மா ஜ்யோதிர் கமய என்கிறபோது தமஸ் (இருட்டு) என்பது அஞ்ஞானமே; ஜ்யோதி என்பது ஞானம். அஞ்ஞான மாயை இருள், ஞான

ஒளி என்றே சொல்வது வழக்கம். ஆத்ம ஞானமும் மாயா அஞ்ஞானமுந்தான் என்றில்லை; எந்த ஒரு விஷயமோ வித்யையோ ஆனாலும் அது தெரியாத நிலையில் அதை அறிவின் இருட்டு என்றும், தெரிந்த நிலையை அறிவு வெளிச்சம் (புத்திப் பிரகாசம்) என்றும் சொல்வதே வழக்கம். இப்படிப் புத்திக்கு ஒரு விஷயத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கிறவர் குரு; முக்கிய மாக முடிவாக ஞானப் பிரகாசத்தைக் கொடுக்கிறவர். சாஸ் திரம் படிக்காத, சாஸ்திரப்படி பண்ணாத, சாஸ்திரங்களை உபதேசிக்காதவரானாலும் ஒரு மஹானை குரு என்று ஒருத்தன் நாடிப்போய் ஆச்ரயித்து விட்டானானால், அவர் அவனுடைய உள் இருட்டைப் போக்கி ஞானம் தந்துவிடுவார். இவனுக்குத் தெரியாத வேறு விஷயங்கள், வித்யைகள்கூட அவருடைய அனுக்ரஹ சக்தியால் வெளிச்சமாகிவிடும்.

'இருட்டைப் போக்குபவர்' என்று குருவை define செய்கிற போது அவருக்குப் 'போக்குவது' என்ற கார்யம் ஏற்பட்டுவிடு கிறது. இவருடைய உள் பெருமை இப்போது கார்யமாக வெளியிலே வேலை செய்கிறது. தனித்து இருக்காமல் இப் போது இவர் இன்னொருத்தனுடன் கார்யத்தால் ஸம்பந்தப் பட்டு விடுகிறார். வாயால், வாழ்க்கையால் உபதேசித்தோ, அல்லது வெறும் அனுக்ரஹ சக்தியாலோ அல்லது அந்த அனுக்ரஹத்தையும்கூட இவர் conscious-ஆக (புத்திபூர்வமாக)ப் பண்ணாமல் ஈச்வரனே இவர் மூலம் பண்ணியோ, எப்படியோ ஒரு விதத்தில் இவர் சிஷ்யன் என்னும் இன்னொருத்தனுடைய அறியாமையை (சின்ன விஷயங்களில் அறியாமை, ஆத்ம ஸம்பந்தமான அறியாமை எதுவோ ஒன்றை, அல்லது இரண் டையும்) நிவ்ருத்தி செய்கிறவராகி விடுகிறார்.

இப்படி ஒரு கார்யம் இவரால் - இவரைக் கொண்டு சிஷ்யன் பொருட்டு ஏற்படுகிறது என்றால் அப்போது இவருக் கும் சிஷ்யனுக்கும் ஒரு link (தொடர்பு) உண்டாக வேண்டும். பவர்ஹவுஸிலிருக்கும் எலெக்ட்ரிஸிடி நம் அகத்து பல்பில் எரிகிறது என்றால், அதையும் இதையும் கனெக்ட் பண்ண ஒயர் (wire) இருந்தாக வேண்டும். ரெட்ஹில்ஸ் ஜலம் நம் அகத்தில் கொட்டுகிறது என்றால் இரண்டையும் கனெக்ட் செய்யப் பைப்-லைன் இருந்தாகணும். இப்படியே குருவினால் சிஷ்ய னுக்குப் புத்திப் பிரகாசம், அறிவுத் தாரை உண்டாகிறது

என்றால் அவரையும் இவனையும் சேர்த்து வைக்க ஒரு 'லிங்க்' இருக்கத்தானே வேண்டும்?

குரு வாயால் விஷயங்களை விளக்கினால் அந்தப் பேச்சு ஒரு 'லிங்'. வாழ்க்கை உதாரணத்தால் புரிய வைத்தால் இதுவும் ஒருவிதக் கம்யூனிகேஷன்தானே? அதோடு, அதைவிட அவருடைய அனுக்ரஹ சக்தி என்பதன் ரேடியேஷனையும் சொல்ல வேண்டும். இதையும் ஒரு link என்று சொல்ல வேண்டும். வெளிப்படத் தெரிவித்தாலும், உள்ளர்த்தமாகக் காட்டினாலும் சிஷ்யனுடைய அறியாமை போவதற்காக குரு பண்ணுகிற எதையும் உபதேசம் என்றே சொல்ல வேண்டும். உபதேசமாகப் பிரஸங்கம் பண்ணாமல் வாழ்க்கை உதாரணத்தாலேயே உபதேசித்து விடுவதுதான் 'verbal message இல்லை; அவருடைய life-ஏ message' என்று சொல்வது.

ஆக ஸ்தூலமாகவோ ஸூக்ஷ்மமாகவோ குருவுக்கும் சிஷ்யனுக்கும் 'லிங்க்'காக உபதேசம் என்பது இருக்கிறது.

வாய் வார்த்தையாலும், வாழும் வாழ்க்கையாலும் உபதேசித்தேயாக வேண்டும் என்ற 'ட்யூட்டி' உள்ளவரைத்தான் 'ஆசார்யர்' என்று ஆரம்பத்தில் சொன்னேன். குரு என்பவர் இப்படி வார்த்தையாலும், வாழ்க்கையாலும் உபதேசிக்க வேண்டுமென்றில்லா விட்டாலும் அனுக்ரஹம் என்கிற ரூபத்தில் அவருக்கும் சிஷ்யனுக்கும் ஏற்படுகிற கனெக்ஷனும் உபதேசம்தான் என்றேன். அறியாமையைப் போக்கி அறிவொளியை ஏற்படுத்துகிற எதுவும் உபதேசம்தான் என்பதால்!

பொதுவாக, பெரும்பாலாக, குருவின் அனுக்ரஹ சக்தி சிஷ்யனுக்கு மந்த்ர உபதேசம் என்ற 'லிங்க்' மூலமே பாய்கிறது. வாயால் ப்ர்ஸங்கம் பண்ணி, எக்ஸ்ப்ளெயின் செய்யாதவராக இருக்கிற மஹாத்மாக்கள்கூட 'மந்த்ரோபதேசம்' என்ற ஒன்றை மாத்திரம் பண்ணி விடுவதே பெரும்பாலும் நாம் பார்ப்பது. கதைகளில் படிக்கிறோம். ஒரு மஹானால் தனக்கு உயர்வு கிடைக்காதா என்று அவரிடம் போய் அனேக சிஷ்யர்கள் காத்துக் கொண்டு கிடப்பார்கள். அப்புறம் என்றைக்காவது ஒரு நாள் அவர் சிஷ்யனுக்கு ஒரு மந்த்ரம் உபதேசித்து விடுவார். அதிலிருந்து இவனுக்கு ஞானம் பிரகாசமாகத் தொடங்கி விடும். எப்படியாவது இம்மாதிரி குரு வாயிலிருந்து மந்த்

ரோபதேசம் வாங்கிக் கொண்டுவிட வேண்டும் என்பதற்காகத் தபஸ் இருந்து, தந்திரம் பண்ணினவர்கள்கூட உண்டு.

கபீர்தாஸுக்கு ராமாநந்தர் என்ற மஹானிடமிருந்து ஸ்ரீராம மந்த்ர உபதேசம் வாங்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்று ஆசை. இவரோ முஸ்லீம். ஹிந்துவாகப் பிறந்து முஸ்லீம் வீட்டில் முஸ்லீமாகவே வளர்ந்தவர் என்பார்கள். அதனால் நமக்கு ராமாநந்தர் உபதேசம் பண்ண மாட்டாரோ என்று இவருக்குப் பயம். இதனால் ஒரு யுக்தி பண்ணினார். என்ன யுக்தி என்றால், ப்ராம்ம முஹூர்த்த★ இருட்டிலே, கங்கையின் படித்துறையிலே, ராமாநந்தர் வருகிற வழியில் போய்ப் படுத்துக் கொண்டு விட்டார். உஷத்கால ஸ்நானத்துக்கு வந்த ராமாநந்தர் கவனிக்காமல் படியிலே கிடந்தவரை மிதித்து விட்டார். இதையே பாத தீக்ஷை என்று கபீர் எடுத்துக் கொண்டார். ('தீக்ஷை' விஷயத்துக்கு அப்புறம் வருகிறேன்.) மிதித்தவுடன் அது ஒரு மனுஷ்ய சரீரம் என்று ராமாநந்தருக்குப் புரிந்து விட்டது. அபசாரமாக ஒன்றைப் பண்ணி விட்டால் உடனே பிராயச்சித்தமாக 'சிவ சிவ' என்றோ 'ராம ராம' என்றோ சொல்வதுதானே வழக்கம்? இவர் பேரே ராமாநந்தராயிற்றே! ஒரு ஜீவனைக் காலால் மிதித்து விட்டோமே என்று பதறினவர், 'ராம ராமா' என்று சத்தம் போட்டுச் சொல்லி விட்டார். கபீர்தாஸ் அதையே உபதேசமாக எடுத்துக் கொண்டு விட்டார். தன் நிமித்தமாக அவரை எப்படியாவது ராமா நாம தாரக மந்த்ரத்தைச் சொல்ல வைத்து விட்டால், அதுவே தனக்கு உபதேசம் என்றுதான் இப்படி வேண்டுமென்றே அவர் மிதிக்கும்படியாக வந்து இவர் படியிலே கிடந்தது!

எதற்குச் சொன்னேனென்றால் குரு வாய் வார்த்தை சொல்ல வேண்டுமென்றில்லா விட்டாலும் அனேகமாக இப்படிப்பட்டவருக்குக்கூடச் சிஷ்யரிடம் மந்த்ரோபதேசம் என்ற ஒன்றினால்தான் ஒரு ஜீவ ஸம்பந்தமுண்டாகிறது. இந்த

★ ஸூர்யோதயத்துக்கு முற்பட்ட முஹூர்த்தம். முஹூர்த்த காலம் என்பது இரண்டு நாழிகை (48 மினிட்) ஆயினும், பிராம்ம முஹூர்த்தம் என்பது பொதுவில் ஐந்து நாழிகை (இரண்டு மணி) கொண்டதாகக் கருதப்படுகிறது. ஆறு மணிக்கு ஸூர்யோதயமெனில் நாலு மணியிலிருந்து ப்ராம்ம முஹூர்த்தம்.

மந்த்ரோபதேசத்தைத்தான் 'வார்த்தை', 'திருவார்த்தை' என்றெல்லாம் சொல்வார்கள். 'ஒரு வார்த்தை' என்றும் பாடல்களில் வரும் – அதாவது வேறே வார்த்தைகள் எதுவும் உபதேசத்துக்கு வேண்டா விட்டாலும் மந்த்ரம் என்கிற ஒரே ஒரு வார்த்தை மட்டும் வேண்டும் என்று அர்த்தம். 'மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் முறையால் தொடங்கினர்க்(கு) ஓர் வார்த்தை சொலச்சற்குருவும் வாய்க்கும் பராபரமே' என்று தாயுமானவர் இதைத்தான் சொல்கிறார்.

ஆகையினாலே மந்த்ரம் உபதேசிக்கிறவர் குரு என்று ஏற்பட்டிருக்கிறது. உள்பெருமை உள்ள ஒரு மஹானை குரு என்பது அவர் வெளியில் ஒரு சிஷ்யனுடன் ஸம்பந்தப்படும் போதுதான். இந்த ஸம்பந்தம் முக்யமாக மந்த்ரோபதேசத்தாலேயே ஏற்படுகிறது. குரு என்பவர் ஒரு ஸமயத்தில் மந்த்ரத்தை உபதேசித்து விட்டால் போதும். அப்புறம் கூடவே சிஷ்யனை உட்கார்த்தி வைத்துக் கொண்டு, அவனுக்கு விஸ்தாரம் பண்ணி, அவனை அப்யஸிக்கப் பண்ண வேண்டும் என்றில்லை. இப்படி long-term training கொடுப்பதென்பது ஆசார்யனுக்குத்தான் ஏற்பட்ட பொறுப்பு. மஹானான குரு அகஸ்மாத்தாகச் செய்கிறது போலக்கூட ஒரு மந்த்ரத்தைச் சொல்லி விட்டு, அவர் பாட்டுக்குப் போய்விடுவார். ஆனாலும் அதனாலேயே ஸூக்ஷ்மமாக அவருக்கும் சிஷ்யனுக்கும் 'லிங்க்' ஏற்பட்டு, மந்த்ரத்தின் மூலமாக அனுக்ரஹ சக்தி (அனுக்ரஹத்தின் மூலமாக மந்த்ர சக்தி என்றும் சொல்லலாம்) சிஷ்யனுக்குள் வேலை செய்ய ஆரம்பித்துவிடும்.

ரொம்பவும் உசந்த குருவாயிருந்தால், அல்லது சிஷ்யன் ரொம்பப் பக்வியாக (பக்குவமானவனாக) இருந்தால் இந்த மந்த்ர ரூபமான வாயுபதேசம்கூட வேண்டியதில்லை. ஆனாலும் ஏதோ ஒரு தினுஸில் 'லிங்க்' இருக்க வேண்டுமென்றேனே, அது இங்கே வேறெப்படி வெளிப்படும்? குரு இவனை ஒரு பார்வை பார்த்து விட்டாலே போதும். அதுவே உபதேசந்தான். அந்தக் கடாக்ஷம் இவனுக்கு உள்ளே போய் வேலை செய்ய ஆரம்பித்துவிடும். அல்லது அவர் இவனைத் தொட்டு விட்டால் அந்த ஸ்பரிசமே உபதேசமாகிவிடும். இதெல்லாம் கூட வேண்டாம், 'இந்தக் குழந்தை நன்.....னா இருக்கணும்' என்று அவர் நினைத்து விட்டாலே போதும்; அதுவே உபதேச 'லிங்க்'தான்!

தீக்ஷை

குரு – சிஷ்யாளுக்கு இடையில் ஏற்படும் தொடர்பை நான் 'உபதேசம்' என்று சொன்னாலும் சாஸ்த்ரத்தில் இதற்குச் சொல்லியிருக்கிற வார்த்தை (technical term) 'தீக்ஷை' என்பதே யாகும். 'தீக்கை' என்று தமிழில் சொல்லியிருக்கும். 'இனிஷியேஷன்' என்கிறார்கள். குருவிடமிருந்து எது புறப்பட்டுப் போய், சிஷ்யனுக்குள்ளே புகுந்து, அவனை ஒரு மார்க்கத்தில் தீவிரமாகத் தூண்டிச் செலுத்துகிறதோ, அதற்கு 'தீக்ஷை' என்று பெயர். இப்படி ஒரு மார்க்கத்தில் சிஷ்யன் பிரவேசிப்பதற்கு ஆரம்ப சக்தியாக இருப்பதால்தான் 'இனிஷியேட்' பண்ணுவது என்கிறார்கள். ஆனால் ஆரம்பித்து வைத்துவிடுவதோடு (இனிஷியேட் பண்ணுவதோடு) அந்தச் சக்தி தீர்ந்து போய் விடுவதில்லை. ஆரம்பித்து வைத்த பிறகு வழி நெடுகவும் கூட வந்து துணை செய்து, மேலே மேலே போகப் பண்ணி, லக்ஷ்யத்தை அடைந்து ஸித்தி பெறவும் வைக்கிறது!

மந்த்ர ரூபமாகவோ, ஒரு கடாக்ஷமாகவோ, ஸ்பர்சமாகவோ, அனுக்ரஹ ஸ்மரணத்தினாலோ க்ஷண காலம் இப்படி ஒரு குரு ஒருத்தனோடு 'லிங்க்' பண்ணிக் கொண்டு விட்டாலும், அதுவே சாச்வதமாக அவருடைய அனுக்ரஹத்தை இவனுக்குக் கொடுத்துக் கொண்டு 'பெர்மனெண்ட் கனெக்ஷ'னாக இருக்கும் – ஒரு தடவை ஸ்விட்சைத் தட்டி விட்டு விட்டால் பல்ப் அது பாட்டுக்கு எரிந்து கொண்டேயிருக்கிறாற் போல! கைவல்ய நவநீதம் முதலான புஸ்தகங்களில் இந்த, ஸ்பர்ச, கடாக்ஷ, ஸ்மரண தீக்ஷைகளை (முறையே) ஹமத, நயன, மானஸ தீக்ஷைகள் என்று சொல்லியிருக்கிறது.

ஆசார்யர் என்பவர் ஸ்தூலமாக சிஷ்யனிடம் long-term contact (நீண்டகாலத் தொடர்பு) வைத்துக் கொண்டு அவனைப்

படிப்பிலும் நடத்தையிலும் train பண்ண வேண்டியவர். குருவுக்கோ சிஷ்யனிடம் ஸ்தூலத் தொடர்பு ரொம்பவும் கொஞ்ச காலம் இருந்தால் போதும்; அல்லது அதுவும்கூட இல்லாமலுமிருக்கலாம். ஆனால் தீக்ஷையின் மூலமாக அவருக்கும் சிஷ்யனுக்கும் ஏற்பட்ட ஸூக்ஷ்மமான contact-ஓ (தொடர்போ) long-term-க்கும் மேலே; அது life-longஆனது (வாழ்க்கை முழுவதற்குமானது); life circle எல்லாம் போய், ஜன்மங்கள் எல்லாம் தீர்ந்து சிஷ்யன் ஸித்தி பெறுகிறவரையில் நீடிக்கிற contact இது.

இப்படித் தீக்ஷை தருகிறதுதான் குருவுக்கு முக்யமான லக்ஷணமாய் நினைக்கப்படுகிறது. தீக்ஷா குரு, குருதீக்ஷை என்றே சொல்கிறது வழக்கம். தீக்ஷை கொடுப்பவரையே குரு என்பது வழக்கமாயிருக்கிறது. பழையகால இதிஹாஸம், புராணம், காவியம் இவற்றைப் பார்த்தால் தகப்பனாரையே குரு என்று சொல்லியிருக்கும். தகப்பனாராக இருக்கப்பட்டவனுக்கு, குருவுக்கு இருக்க வேண்டிய உள்பெருமை, கனம் இருந்தாலும் இல்லா விட்டாலும், புத்ரனைப் பொறுத்த மட்டில் பிதா தெய்வத்துக்கு ஸமானமல்லவா? 'முன்னறி தெய்வம்' அல்லவா? அதனால் இப்படி அவரைக் குரு என்று உயர்த்திச் சொல்லியிருக்கலாம். இதே மாதிரி, பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கிற வாத்தியாரும், 'எழுத்தறிவித்தவன் இறைவன்' என்கிறாற்போல தெய்வமாக நினைக்கப்பட வேண்டியவர்; 'பித்ரு தேவோ பவ'வுக்கு அடுத்தே 'ஆசார்ய தேவோ பவ' என்று வேதம் ஆக்ஞை செய்திருக்கிறது! அதனால் இவரையும் 'குரு' என்று பெருமைப் படுத்துவதாக ஏற்பட்டிருக்கலாம். பிதாவை குரு என்பதற்கு இன்னொரு காரணமும் தோன்றுகிறது. ஒரு ஜீவனுக்கு முதல் உபதேசம் எது? காயத்ரீதான். அந்த மந்த்ரத்தை உபதேசம் (ப்ரஹ்மோபதேசம்) செய்வது பிதாதானே? அதாவது காய்த்ரீ மந்த்ர தீக்ஷை அப்பாதான் பண்ணுகிறார். இப்படித் தீக்ஷை தருவதாலேயே அவரைக் 'குரு' என்கிற வழக்கம் உண்டாகியிருக்கலாம்.

காயத்ரீ உபதேசத்தில் அதிகாரமில்லாதவர்களுக்கும்கூட அக்ஷராப்யாஸம் என்பது இருக்கிறது. அப்போது அஷ்டாக்ஷரமோ, பஞ்சாக்ஷரமோ உபதேசித்து அப்பன்காரன்தான் பிள்ளையை 'அனா' எழுத வைக்கிறான். இந்த மந்த்ரோபதேசத்தாலேயே குரு ஆகிவிடுகிறான்.

உள்ளனுபவ கனமும் பெருமையும் இல்லாதவனான தகப்பனாரையோ, வாத்தியாரையோ குருவாக நினைத்துச் சரணாகதி செய்து விட்டாலும், அந்தச் சரணாகதியின் கனத்தாலும் பெருமையாலுமே இப்படிப்பட்ட யோக்யதைக் குறைச்சலான குருவிடமிருந்தும் ஞானத்தைப் பெற்று விடலாம். அதாவது அனுக்ரஹிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணங்கூட இல்லாத மஹா அனுபவியான குரு மூலம் அனுக்ரஹத்தைச் செய்கிற அந்த பகவானே, கொஞ்சங்கூட அனுக்ரஹ சக்தி இல்லாத இந்த குரு மூலமாகவும் சிஷ்யனுடைய சரணாகதியை மெச்சி அருள் புரிந்து விடுவான்.★ குரு என்று ஆச்ரயிக்கப்படுபவர் அபாத்ரராயினும் அவரிடம் அந்தரங்க விச்வாஸம் வைத்து, அவர் என்ன செய்தாலும் அவருடைய பெருமைக்குக் குறைவாகப் பேசாமலும் நடக்காமலும் ஒரு சிஷ்யன் இருந்து விட்டால், அந்தக் குரு உயர்வு பெற்றாலும் பெறாவிட்டாலும், இந்தச் சிஷ்யன் உய்வு பெற்று விடுவான்.

இப்படிப்பட்ட குரு பக்தியை நினைக்கும்போது எனக்கு ஒரு ஸம்பவம் ஞாபகம் வருகிறது. ஒரு தரம் மடத்துப் பாடசாலைப் பசங்கள் – சின்னவயசுப் பசங்கள் – இரண்டு பேரிடம், வாத்தியார் வந்துவிட்டாரா என்று கேட்டேன். ஒரு பையன் வரவில்லை என்றான். மற்றவன் வந்துவிட்டார் என்றான். அப்புறம் முதல் பையன் சொன்னதுதான் நிஜம் என்று தெரிந்தது. நான் இரண்டாவது பையனிடம், 'ஏன் பொய் சொன்னே? பொய் சொன்னா தப்பில்லையா?' என்று கேட்டேன். அதற்கு அவன் தைரியமாக, 'பாட நேரம் வந்தும் வாஸ்தவத்தில் வாத்தியார் வராமலிருந்தாரென்றாலும், அவர் வரவில்லை என்று சொன்னால் குருவின் தப்பை வெளியிலே சொன்னதாகும். பொய் சொல்வதைவிட இப்படி குருவுக்குத் தப்பு சொல்வதுதான் பெரிய தப்பு என்பதாலேயே அப்படிச் சொன்னேன்' என்றான். நானும் அவன் பண்ணினதை ஸரி என்று ஒப்புக் கொண்டேன். குரு பக்தி விசேஷத்துக்காகச் சொன்னேன். குரு எப்படியிருந்தாலும் அவருக்கு ஆத்மார்ப்பணம் பண்ணி விட்டால், குருவால் எது கிடைக்க வேண்டுமோ அது ஈச்வர ப்ரஸாதமாகக் கிடைத்துவிடும்!

★ 'அருள் உரை' 18, 19-வது புத்தகங்களில் இடம் பெற்றுள்ள சரணாகதியே முக்கியம் என்ற உரையைப் பார்க்கவும்.

நாமே ஒன்றைப் படித்துத் தெரிந்து கொள்ளும்போது அதில் இந்தச் சரணாகதி, ஸமர்ப்பண புத்தி, surrender பண்ணு வதில் இருக்கிற humility (வினயம்) இதெல்லாம் இல்லை. நாமாகவே படித்துப் புரிந்து கொள்வதில் இதற்கெல்லாம் நேர்மாறாக அஹங்காரமே உண்டாக இடமிருக்கிறது. வித்யை நிஜமான வித்யையாக இருந்தால் அஹங்காரத்தைப் போக்கத் தான் வேண்டும். அதனால்தான், தானே ஒரு வித்யையைக் கற்பது, தானே ஒரு மந்த்ரத்தை எடுத்துக் கொள்வது, தானே ஒரு புண்ய கர்மாவைப் பண்ணுவது எல்லாம் சாஸ்திரத்தில் விலக்கப்பட்டு, குரு முகமாக உபதேசம் வாங்கிக் கொண்டே இவற்றைச் செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறது. தானாகவே படித்தும் தெரிந்து கொள்ளலாம்தான்; ஆனாலும் இந்த அறிவு ஆத்மாபிவிருத்திக்குப் பிரயோஜனப்படாது என்பதைச் சுரீலென்ற ஓர் உபமானத்தால் மனஸில் தைக்கிறாற் போலச் சொல்லியிருக்கிறது – இது ஜாரபுருஷனிடம் புத்ர னைப் பெற்றுக் கொள்கிற மாதிரி; புத்ரன்தான் என்றாலும் அவன் வைதிகக் கர்மா எதற்கும் உதவாதது போல என்று.

பூர்ண யோக்யதை பெற்ற குரு – அதாவது கனமான உள்ளனுபவம் பெற்றவர் – எந்த விதமான தீக்ஷையும் தர வேண்டுமென்றில்லா விட்டாலுங்கூட rare exception (அஸாதார ணமான விதிவிலக்கு) தவிர அவராலும் ஏதாவது ஒரு தீக்ஷை நடக்கிறதென்று சொன்னேன் அல்லவா? இதில் வாக்கால் கொடுக்கிற தீக்ஷைதான் மந்த்ரோபதேசம்; மந்த்ர தீக்ஷை என்பது. த்ருஷ்டியால் (பார்வையால்) தீக்ஷை தருவது சக்ஷு தீக்ஷை; நயன தீக்ஷை என்றும் சொல்வார்கள். தொடுவதால் தீக்ஷை தருவது ஸ்பர்ச தீக்ஷை. ஹஸ்த தீக்ஷை என்று சொல்வ தும் இதைத்தான்.

இதிலே பலவகை உண்டு. குரு, சிஷ்யனின் தலையைத் தம் கையால் தொட்டுத் தம் spiritual energy-யை (ஆத்ம சக்தியை) அவனுக்குள் செலுத்துவதற்கு ஹஸ்த மஸ்தக தீக்ஷை என்று பெயர். (எல்லா தீக்ஷையிலுமே குரு தம்முடைய அனுபவ சக்தியை சிஷ்யனுக்கு ஊட்டுகிற தியாகத்தைத்தான் செய்கி றார்.) பாதத்தால் சிஷ்யனை ஸ்பர்சிப்பது பாத தீக்ஷை. (கபீர்தாஸ் ராமாநந்தரிடம் பாத தீக்ஷை, மந்த்ர தீக்ஷை. இரண் டும் பெற்றதாகிறது!) குரு தம்முடைய பாதத்தைச் சிஷ்யனு

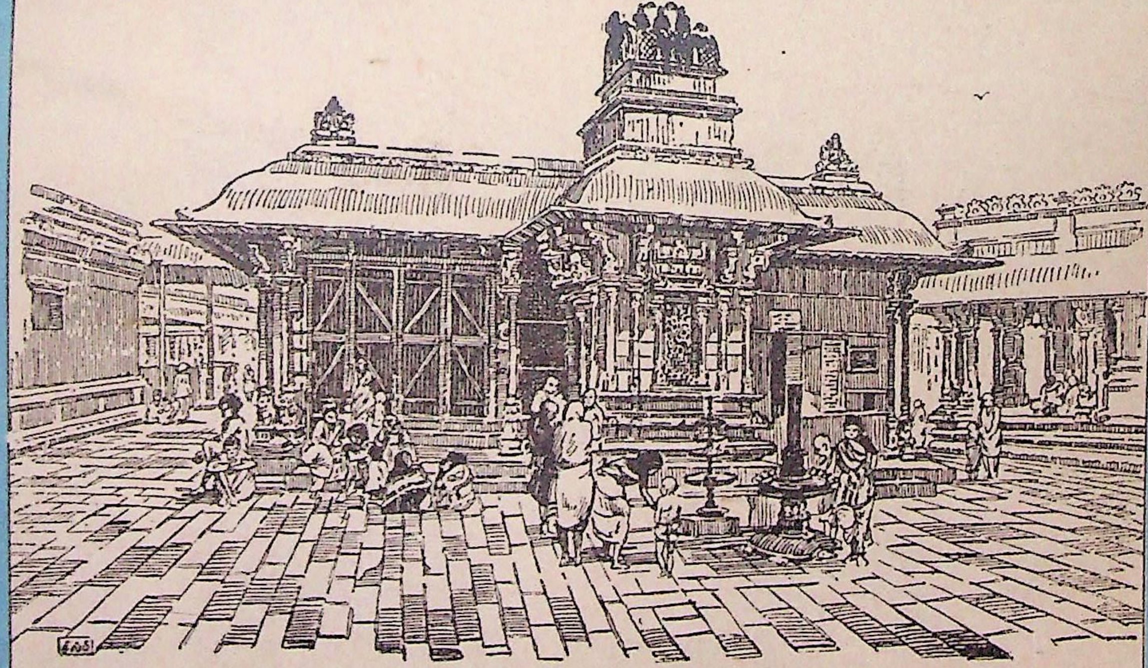
டைய அங்கங்களில் குறிப்பாக சிரஸில் வைப்பதைத்தான் ரொம்பப் பெரிய பேறாகக் கருதுவது. 'திருவடித் தீக்ஷை' என்று இதைச் சொல்வார்கள். குரு பாதம் எப்போதுமே சிரஸில் இருப்பதாகத் தியானம் செய்ய வேண்டும். இது வெறும் வார்த்தையாக, பாவனையாக இல்லாமல், எல்லாக் குருவுக்கும் மூல குருவான ஈசனின் இணையடிகள் தங்கள் தலையிலேயே இருப்பதை அனுபவித்து அறிந்தவர்களைத்தான் 'அடியார்' என்பது; 'பாதர்', 'ஸ்ரீ சரணர்' என்று ஸம்ஸ்க்ருதத்திலும் சொல்கிறது வழக்கம். பகவத்பாதர் என்றால் பகவானின் பாதத்தைத் தரித்து அதுவாகவே ஆனவர். அதனால் அந்த பகவத் பாதரையே நாம் சிரஸில் தரிக்கணும்.

ரொம்ப உயர்ந்த, பக்குவ நிலையில் குரு நேரே (வாயால்) உபதேசிக்க வேண்டாம், பார்க்க வேண்டாம், தொட வேண்டாம், அவர் எங்கேயோ இருந்து கொண்டு ஒருத்தனை நினைத்து விட்டாலே. அது ஸ்மரண தீக்ஷையாகி இவனைத் தூக்கி விட்டுவிடும்!

அடுத்த புத்தகத்தில்...

குரு என்கிற தலைப்பின்கீழ்க் கட்டுரை தொடர்வதுடன், ஸமூக, தனிவாழ்க்கை நெறிகள் என்கிற தலைப்பின்கீழும் கட்டுரைகள் இடம் பெறுகின்றன.

திருப்பதி ஏழுமலையான் சன்னிதியின் வெளித்தோற்றம்